Kuva: Lasse Lampinen

Toivon tiekartta

Materiaali pienryhmien työskentelyyn

SUOMEN 1859 LÄHETYSSEURA

Aineisto on tarkoitettu seurakuntien erilaisten ryhmien toimintaan (esim. lähetyspiirit, aikuisten ryhmät, nuorten aikuisten kokoontumiset, nuorten ryhmät, rippikouluopetukseen, virikkeeksi jumalanpalveluksiin).

Suomen Lähetysseurassa työn pohjaksi on luotu Toivon tiekartta. Toivon tiet kertovat, mitä kirkon mission toteuttaminen on tänä päivänä ja miksi lähetystyö on tärkeää.

Materiaali sisältää raamattupohdintoja, lauluvinkkejä, lähetystyön arkea työntekijöiden kertomana sekä työskentelyehdotuksia. Käytä sitä osiota ja sitä materiaalia, joka sopii sinulle ja sille ryhmälle, jonka kanssa työskentelet. Raamattupohdiskelussa voit käyttää keskustelussa kaikkia tai vain yhtä kysymystä, tehdä omat kysymykset tai jättää tekstin jokaisen oman pohdinnan virikkeeksi ilman keskustelua.

Hyviä työskentelyjä Toivon tiekartan tiimoilla!

Pirjo Lehtonen-Inkinen, Päivi Mattila ja Suvimarja Rannankari-Norjanen

Suomen Lähetysseura

PS Lisää tietoa Suomen Lähetysseuran työstä saat osoitteesta
https://felm.suomenlahetysseura.fi/fi/tyomme/

1. Visio: Jumalan valtakunta toteutuu kaikkialla maailmassa ilona, rauhana ja oikeudenmukaisuutena 3
2. Todistamme Jumalan rajoja ylittävästä rakkaudesta 11
3. Puolustamme syrjittyjen ihmisarvoa ja -oikeuksia 18
4. Muutamme maailmaa oikeudenmukaisemmaksi 29
5. Rakennamme rauhaa ja sovintoa 37
6. Kutsumus 48
7. Päivi Mattila ”Amalian kutsumus”, Musiikkinäytelmän käsikirjoitus 54

Visio: Jumalan valtakunta toteutuu kaikkialla maailmassa ilona, rauhana ja oikeudenmukaisuutena

Raamattupohdinta

Lue seuraava raamatunkohta: Joh. 4:5–42

Martin Luther King sanoi aikoinaan: ”I have a dream!” Hänellä oli unelma paremmasta maailmasta, jossa ihmiset voisivat elää tasa-arvoisina, syrjimättöminä, rinnakkain. Onko meillä, tämän ajan ja tämän maailman kristityillä unelmaa paremmasta maailmasta, vai onko kaikki mielestämme jo hyvin?

Kun Jumala loi maailman (1. Moos. 1), hän katsoi kaikkea luomaansa ja näki, että se oli hyvää. Ihminen ja luonto olivat tasapainossa keskenään, ihminen ja Jumala sovussa. Sitten tapahtui jotain, joka järkytti sopua ja tasapainoa. Jotain meni rikki, niin ihmisen ja Jumalan välillä kuin ihmisen ja hänen lähimmäisensä sekä ihmisen ja luonnon välillä. Alkoi pitkä tie sovinnon ja tasapainon uudelleenlöytämiseksi.

Jumala rakensi sovinnon itsensä ja luomansa ihmisen välille Kristuksessa. Kristus puolestaan antoi seuraajilleen käskyn: ”Rakastakaa toisianne!” No, miten tämä on sujunut, omasta mielestämme?

Lähimmäisen rakastaminen on haasteellista. Ihminen on sellainen. Aina vaikeammaksi rakastamisen tekee se, jos lähimmäinen on erilainen, jos välillämme on rajoja, näkyviä tai näkymättömiä. Rajat voivat liittyä ikään, sukupuoleen, harrastuksiin ja mieltymyksiin, kansallisuuteen tai uskontoon. Melkein mihin vain, mikä on itsellemme vierasta. Mutta antaako se syyn olla ajattelematta toista ihmistä lähimmäisenä, Jumalan luomana, rakastamana ja siksi arvokkaana? Pinnan alle katsottaessa meistä voi löytyä yllättävän paljon samaakin.

Lähimmäisen arvon ja loukkaamattomuuden puolustaminen on haasteellista. Silloin, kun yleinen mielipide on vahva, silloin, kun asenteet ovat syvään juurtuneet, saattaa olla vaikeaa nähdä ja havaita sitä, että lähimmäinen jää syrjään, väärin perustein ja aivan turhaan. Tai ajatus kiertyy helposti urille, jossa toisen ihmisen sairaus, köyhyys, vamma, sosiaalinen asema, nähdään hänen omana syynään. Vaatii uskallusta asettua syrjään jätetyn rinnalle, nähdä hänessä Jumalan kuva.

Maailman muuttaminen jokaisen ihmisen ja luomakunnan kannalta oikeudenmukaiseksi on haasteellista. Omat rajat tulevat usein vastaan, vaikka näkisimmekin epäkohtia ympärillämme ja maailmassa. Miten voisin tai osaisin muuttaa maailmaa, miten kukaan kuulisi minua? Parempi jättää asiat niille, joita kuunnellaan, jotka osaavat sanoittaa asiat paremmin, jotka tietävät asioista. Ja silti, eivätkö muutokset lähde usein pienestäkin unelmasta, suuri huuto nouse pienestä kuiskauksesta? Tänä päivänä jos koskaan on helppo saada äänensä kuuluville, toimia oikeudenmukaisuuden puolesta. Sen on mahdollistanut muun muassa sosiaalinen media.

Rauhan ja sovinnon rakentaminen on haasteellista. Se on haasteellista jo pelkästään omassa lähipiirissämme. Vielä vaikeampaa on usein säilyttää se. Mutta miksi? Erilaisuuden pelko, omista eduista kiinni pitäminen, kateus ja vallan tavoittelu voittavat mielessämme ja sydämessämme usein rohkeuden lähestyä erilaista. Toiseksi jää usein lähimmäisen hyvän asettaminen oman etumme rinnalle, ilo hänen puolestaan, vallan käyttäminen hänen hyväkseen eikä alistamisekseen. Voisiko olla toisin?

Mitä Jeesus tekisi? Tämä on kysymys, joka kristittyjen pitää kysyä itseltään, kysyä toinen toiseltaan aina, kun kohtaa lähimmäisen, kun on tekemisissä luomakunnan kanssa. Mitä Jeesus tekisi?

Jeesus rakasti yli rajojen, puolusti syrjittyjä, vaati oikeudenmukaisuutta ja rakensi rauhaa ja sovintoa. Hän sanoi, että Jumalan valtakunta on tullut lähelle. Hän antoi meille tehtävän; julistaa ja rakentaa tuota valtakuntaa. Olemmeko ottaneet, tai otammeko, haasteen vastaan?

> **Jumalan valtakunta – – [on] vanhurskautta, rauhaa ja iloa, jotka Pyhä Henki antaa (Room. 14:17).**

Kysymyksiä pohdittavaksi:

1. **Mitä olennaista kirkon missioon liittyvää on kertomuksessa Jeesuksesta ja samarialaisesta naisesta Sykarin kaivolla?**
   a. **Mitä rajoja Jeesus ylittää?**
   b. **Onko kertomuksessa syrjittyjä? Millä tavoin syrjittyjä? Miten Jeesus toimii?**
   c. **Löydätkö kertomuksesta oikeudenmukaisuuden teemoja?**
   d. **Millä tavoin Jeesus rakentaa rauhaa ja sovintoa?**
2. **Toteutuuko Jumalan valtakunta tässä maailmassa? Miten me voimme olla sitä rakentamassa – yksittäisinä kristittyinä, seurakuntana? Miten seurakuntamme lähetystyö liittyy siihen?**

Lauluehdotuksia

Kaksi tavallista kättä NV 31
Tulkoon valtakuntasi NV 109
Aurinko tanssii LKM 22, VKL 942
Nyt laulakaa LKM 23
Sinä olet kuninkaamme LKM 45
Tätä leipää te muistokseni LKM 46
Maksettu on velkani mun LKM 59, VKL 960
Kaikki lapset maan LKM 77
Lintu pieni, lintuseni LKM 78
Ylitse kaikkien rajojen VK 429
Autuuden ja armon sana VK 193
Jeesus meitä kosketa nyt VK 502
Niin vähän pieni siemen kaipaa VK 947
Lahjalaulu NV 22, VK 954
Tulkoon tie sinua vastaan VK 979 (sanat seuraavalla sivulla)

Nuoren seurakunnan veisukirja 2015 = NV
Laula kaikki maa = LKM
Yhdestä suusta= YS
Virsikirja= VK
Hymnet.fi -aineisto löytyy osoitteesta www.hymnet.fi

Videoita

- Suomen Lähetysseura esittelee pitkäjänteistä, lähes 160-vuotista tuloksekasta työtään.

  https://www.youtube.com/watch?v=L-s2Jr2zTbY Pidempi versio

  https://www.youtube.com/watch?v=MfjFC2_xahY Lyhyempi versio

- Tuhannet suomalaiset ovat avustaneet nepalilaisia tuhoisan maanjäristyksen jälkeen. Suomen Lähetysseura toimittaa avun luotettavasti perille paikallisten kumppaneiden kanssa. Näin se käy!
  https://www.youtube.com/watch?v=hOhGg3COYTw
- Etiopian Mekane Yesus kirkko palvelee lapsia pyhäkoulutyöllä.

  https://www.youtube.com/watch?v=2wNH7QXOMhw&t=9s
- Musiikkivideo ”Hänen valtakunnassaan”
  https://www.youtube.com/watch?v=dCke881ExH0

Tulkoon tie

san. Anna-Mari Kaskinen

1. Tulkoon tie sinua vastaan.
Olkoon tuuli aina myötäinen.
Päivä poskillesi paistakoon,
sade pelloillesi virratkoon.
Ja kunnes kohdataan,
elämäsi jääköön käsiin Jumalan.

2. Olkoon tie yhteinen meille.
Kulkekoon se yli rajojen.
Maiden ääriin tavoin tuhansin
soikoon viesti Isän rakkauden.
Ja kunnes kohdataan
elämämme jääköön käsiin Jumalan.

3. Käyköön tie esteiden halki,
ettei syrjään jäisi yksikään.
Ihmisryhmän aivan jokaisen
Kristus kutsuu täyteen elämään.
Ja kunnes kohdataan
elämämme jääköön käsiin Jumalan.

4. Tuokoon tie oikeutta maahan,
jotta lahjat tasan jaetaan.
Kristus kutsuu meitä kamppailuun
hyvän vuoksi valtakunnassaan.
Ja kunnes kohdataan
elämämme jääköön käsiin Jumalan.

5. Vieköön tie viestiä rauhan.
Soikoon tuuli virttä sovinnon.
Kaikki kansat juhlaan kutsutaan.
Kaikki yhtä Kristuksessa on.
Ja kunnes kohdataan
elämämme jääköön käsiin Jumalan.

Lähetystyöntekijöiden kertomaa

Teressa ja Janne Juhaninmäki, Nepal, joulukuu 2016

Isha ei tunne olevansa vammainen

Janne kertoo: ”Vierailullamme Gandakissa ehkä inspiroivin tapaaminen oli Isha Baralin kodissa, muutaman kilometrin päässä kampukselta. Ishalta on lapsesta saakka puuttunut oikea käsi kyynärpäästä alaspäin. Syyksi perhe epäilee tiettyjä lääkkeitä, joita äiti joutui ottamaan raskauden aikana. Ishan lapsuuden voi arvata olleen melko haastava. Nepalissa vammaisuus on asia, jota piilotellaan ja jonka usein uskotaan johtuvan joistakin vanhempien pahoista teoista. Vammaisuus ikään kuin ansaitaan. Sitä myös hävetään.

Odotin Ishan kertovan vaikeasta lapsuudestaan ja huonosta kohtelustaan, mutta hänen asenteensa oli päinvastainen. Hän kertoi mielellään tilanteista, jolloin hän opetteli ajamaan pyörällä, kaatui ja halusi nousta aina itse näyttäen, että kykenee samaan kuin kuka tahansa muukin. Kaikesta huomasi, että perheen asenne ja kasvatustyyli ovat kasvattaneet Ishasta hyvällä itsetunnolla ja positiivisella asenteella varustetun tulevan vaikuttajan. Juuri tällaisia esimerkkejä haluamme tukemistamme erilaisista vammaisuuksista kärsivien nuorten olevan.

Isha on saanut tukea lapsesta saakka koulunkäyntiin toisen järjestön kautta, ja vasta nyt korkeakouluasteella hän tuli opiskelemaan tietokoneinsinöörin opintojaan Gandakiin, jolloin hänet samalla valittiin Lähetysseuran kummiohjelmaan tänä keväänä. Saamme iloita Ishan kaltaisista roolimalleista, jotka muokkaavat ihmisten asenteita ajattelemaan vammaisuutta vähemmän rajoittavaksi tekijäksi elämässä. Jään mielenkiinnolla seuraamaan hänen opintojensa edistymistä.”

Aurinkoinen Isha on saanut paljon tukea perheeltään. Äiti on erittäin ylpeä korkeakoulussa opiskelevasta tyttärestään. Kuva: Juhaninmäki Janne

Jam soom – rauhaa vain!

Olemme viime viikot tiiviisti seuranneet naapurimaamme Gambian tapahtumia. Senegalin sisällä Atlantin rannikolla olevan pienen maan poliittinen tilanne on jo jonkin aikaa ollut epävakaa, mutta nyt ilmeisesti rauhoittumaan päin. Tätä kaikkea seuratessa ovat sereerin- ja wolofinkieliset tervehdykset Jam soom ja Jàmm rekk – rauhaa vain – saaneet tavallista syvemmän merkityksen.

Rauhaan on täällä totuttu; se on osa arkea tässä muslimienemmistöisessä maassa. Rauhallinen yhteiselo toteutuu yhteiskunnallisella tasolla erilaisten poliittisten ryhmittymien välillä ja uskonnollisella tasolla eri uskontokuntien välillä. Elämää eletään rauhassa myös ruohonjuuritasolla, ihmisten omissa arkisissa ympyröissä.

Olemme olleet Senegalissa nyt noin puoli vuotta ja iloinneet rauhallisesta ja leppoisasta yhteiselosta naapuriemme kanssa. Alakerrassa asuu muslimiperhe, joka on ottanut meidät vastaan senegalilaisella vieraanvaraisuudella. ”Onhan kaikki hyvin?” meiltä kysyttiin usein varsinkin alussa. Juhliessaan joulua (!) he muistivat meitä tuomalla ruokaa. Muutama viikko sitten perheen vauvalla oli kastejuhla, ja mekin saimme taas osamme päivän herkuista. Suunnittelemme pääsiäisen aikaan vievämme ruokaa vuorostamme heille.

Kuva: Lasse Lampinen

Riikka-Maria ja Tomas Kolkka, Thaimaa, maaliskuu 2017

Musiikissa on potkua

Joulun ja uudenvuoden erityisohjelman jälkeen kuukausittaiset kyläjaksot Naanin provinssissa ovat jatkuneet jälleen normaalisti. Erityisen innostavaa on ollut huomata, kuinka musiikkityö lua-kansan parissa on saanut viime aikoina tuulta siipiensä alle ja alkanut kehittyä huimaa vauhtia. Esimerkiksi Napongin kylässämme jumalanpalvelukset ovat muuttuneet iloisemmiksi ja menevämmiksi, kun musiikin käyttö jumalanpalveluksissa on lisääntynyt. Käytännössä olemmekin harjoitelleet seurakuntalaisten kanssa virsiä ja liturgisia lauluja aina ennen jumalanpalveluksia, mikä on saanut monet ihmiset iloitsemaan uudella tapaa yhteislaulusta. Lisäksi seurakunnassamme on alkanut toimia lapsikuoro, joka harjoittelee uusia lauluja innokkaasti ennen jokaista jumalanpalvelusta. Lapsiryhmän esiintymiset ovatkin tuoneet kaikille seurakuntalaisille paljon iloa ja riemua yhteisissä jumalanpalveluksissa.

Joulukuusta lähtien Riikka-Marialla on ilokseen ollut musiikkityössä tukena myös teologian opiskelija Jafa, joka viimeistelee teologian kandidaatin opintojaan Bangkokin teologisessa seminaarissa. Koska Jafan lopputyön aihe on lua-alueen jumalanpalvelusmusiikin kehittäminen, hän on yhdessä Riikka-Marian kanssa järjestänyt kylässämme kuukausittain musiikkipitoisia viikonloppukursseja erityisesti kylän lapsille ja nuorille. Kurssien aikana osallistujat ovat muun muassa opetelleet uusia kristillisiä lauluja sekä saaneet perusopetusta kitaran- ja pianonsoitossa. Napongin kylän lapset ovatkin olleet todella ylpeitä ja innostuneita uusista laulu- ja soittotaidoistaan.

Tehtäviä

Jakautukaa kolmeen ryhmään. Jokainen ryhmä lukee yhden kirjeistä. Tehtävänä on kirjeessä kerrotun pohjalta luoda lause siitä, miten Jumalan valtakunta toteutuu. Juhaninmäen kirjeen lukenut ryhmän lause alkaa sanoilla ”Jumalan valtakunta toteutuu Nepalissa… ” ja jatkuu yhdellä tai kahdella konkreettisella asialla. Vastaavasti Kolkan kirjeen lukeneet aloittavat sanoilla ”Jumalan valtakunta toteutuu Thaimaassa… ” ja Lampisen kirjeen lukeneiden lause ”Jumalan valtakunta toteutuu Senegalissa...”

Ryhmät kertovat lyhyesti, mistä kirjeissä kerrottiin ja mihin lauseeseen päätyivät. Keskustelkaa siitä, mitä yhteistä lauseilla on ja miten ne poikkeavat toisistaan. Voisiko joku lause kuvata tilannetta useammassa maassa?

Jokainen kirjoittaa pienelle lapulle yhden asian omasta elämästään tai omasta paikkakunnastaan, miten toivoo tai rukoilee Jumalan valtakunnan toteutuvan siinä juuri nyt. Lause alkaa: ”Jumalan valtakunta toteutuu…” Käydään läpi jokaisen kirjoittama lappu. Omasta lapusta voi kertoa halutessaan jotakin.

Rukous

Keskustelkaa 2–3 hengen ryhmissä tai koko ryhmänä:

- Mikä tässä teemassa on herättänyt ajatuksia?
- Mistä haluaisit kiittää?
- Minkä puolesta haluaisit rukoilla?

Lopuksi sanotaan, että Jumala kuulee kaikki ajatuksemme, ja jätämme nämä kaikki rukouksessa Kaikkivaltiaan Jumalan hoitoon. Rukoillaan yhdessä Herran siunaus.

Todistamme Jumalan rajoja ylittävästä rakkaudesta

Raamattupohdinta

Lue seuraavat raamatunkohdat: Luuk. 15:11–32, Matt. 15:21–28.

Pienoisevankeliumi, Joh. 3:16, on raamatunkohta, jonka moni osaa ulkoa. Rippikouluissakin se kuuluu edelleen ulkoa opeteltaviin asioihin. Tuo raamatunjae on aina tuntunut hyvältä, lämpimältä kuin peitto, joka kiedotaan ympärillesi. ”Jumala on rakastanut maailmaa” – kaiken järjen mukaan siis minuakin! Monesti tätä kohtaa opetetaankin niin, että lauseeseen sijoitetaan oma nimi: ”Jumala on rakastanut (oma nimi) niin paljon, että hän antoi ainoan Poikansa, jottei (oma nimi), joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän.”

Mitä on Jumalan rakkaus? Ja ennen kaikkea, mitä on Jumalan rajoja ylittävä rakkaus?

Ensimmäinen raja. ”Tunnustan edessäsi, pyhä Jumala, että olen syntymästäni saakka ollut syntinen ihminen,” lausutaan jumalanpalveluksen synnintunnustuksessa. Pyhä ja syntinen. Jumala ja ihminen. Niiden välillä on raja, syvä ja leveä. Kuitenkin Jumala itse ylittää tuon rajan, tuhlaajapojan isän tavoin.

Luukkaan evankeliumin kertomus tuhlaajapojasta (Luuk. 15:11–32) selittää pienoisevankeliumin ja koko Raamatun sisällön. Pojan asenne, hänen sanansa ja toimintansa kertoo meistä ihmisistä hyvin raadollisella tavalla. Sellaisia kuin tuo poika on, sellaisia me olemme. Isä taas kertoo Jumalasta. Kärjistetysti: poika ajattelee itseään, omaa mielihyväänsä, omia halujaan välittämättä siitä, mikä vaikutus hänen toiminnallaan on muihin ihmisiin. Eikä hän voisi vähempää välittää isästään. Asenteellaan ja toiminnallaan hän kuitenkin ajaa itsensä umpikujaan, epätoivoon. Hänellä ei ole enää mitään. Mitä tekee isä? Ojentaa kätensä, juoksee avosylin poikaansa vastaan jo ennen kuin tämä ehtii sanoa sanaakaan, pesee, pukee ja ruokkii. Antaa anteeksi kaiken, välinpitämättömyyden, itsekkyyden ja rakkaudettomuuden. Rakastaa ehdoitta. Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon.

Toinen raja. Olen yrittänyt ymmärtää Matteuksen evankeliumin kertomusta Jeesuksen ja hänen opetuslastensa kohtaamisesta kanaanilaisen naisen kanssa (Matt. 15: 21–28). Asettaako Jeesus kuitenkin muurin, rajan valittujen ja ulkopuolelle jätettyjen välille? Vai jatkaako hän hyvin konkreettisella tavalla opetuslastensa kouluttamista asiassa, josta hän on hieman aiemmin kiistellyt fariseusten kanssa (Jumalan käskyt ja ihmisten säännöt) ja jota hän jo oppilailleen on yrittänyt selittää (mikä saastuttaa ihmisen?)? Entäpä jos hän osoittaa opetuslapsilleen, että he sydämessään asettavat rajoja, jotka sulkevat toiset ihmiset ulkopuolelle, ihmisten tekemien sääntöjen mukaan? Apua pyytävä henkilö on muukalainen, toisuskoinen, nainen. Kaikkea sitä, mitä opetuslapset ovat oppineet pitämään huonompana, väheksyttävämpänä, jopa halveksittavana.

Entä jos Jeesus haluaakin osoittaa heidän sydämensä kovuuden esittämällä heitä itseään, myötäilemällä heidän asenteitaan? Lopulta hän osoittaa heille, että Jumala ei vedä tällaisia rajoja. Siksi meidänkään ei pidä niitä vetää.

Jumalan rakkaus ei siis olekaan vain lämmintä, hyvää oloa. Se on anteeksiantavaa ja itsensä ehdoitta lahjoittavaa. Mutta se on myös vaativaa, sillä ottaessaan piiriinsä meidät, se ohjaa meidät samalla ylittämään omat rajamme suhteessa lähimmäiseemme.

> **Kun hän löytää lampaansa, hän nostaa sen iloiten hartioilleen, ja kotiin tultuaan hän kutsuu ystävänsä ja naapurinsa ja sanoo heille: ”Iloitkaa kanssani! Minä löysin lampaani, joka oli kadoksissa.” ’Luuk. 15:5–6.)**

Kysymyksiä pohdittavaksi:

1. Mitä Jumalan rakkaus merkitsee minun kohdallani?
2. Millaisia ylitettäviä rajoja löytyy omasta elämänpiiristäni?
3. Miten minä haluaisin ylittää rajoja ja todistaa Jumalan rakkaudesta?
4. Miten Jumalan rajoja ylittävä rakkaus toteutuu seurakunnassamme?
5. Miten rajoja ylittävä rakkaus toteutuu oman seurakuntani lähetystyössä?

Lauluehdotuksia

Rakkaus on lahja Jumalan NV 9
Siunaa koko maailmaa NV 104 ja VK 501
Lahjalaulu NV 22 ja VK 954
Voi hänen rakkauttaan NV 51, VK 907 ja Hymnet.fi
Evankeliumi NV 66
Sivuteiden varsiin LKM 71
Leipä on lahja LKM 80
Ylitse kaikkien rajojen VK 429
Herran ristin kantajiksi VK 442
Monin kielin keskeltämme VK 449
Hyvyyden voiman ihmeelliseen suojaan VK 600
Kutsut minut maailmaan VK 945
Vien suuren viestin nyt maailmalle VK 965
Kulanu modim – Yhdessä kiitämme YS s. 9

Nuoren seurakunnan veisukirja 2015 = NV
Laula kaikki maa = LKM
Yhdestä suusta= YS
Virsikirja= VK
Hymnet.fi -aineisto löytyy osoitteesta www.hymnet.fi

Videoita

- Musiikkivideo ”Hänen valtakunnassaan” https://www.youtube.com/watch?v=dCke881ExH0
- Thaimaalainen pappi Wissaran kertoo, miten Thaimaan kirkko kasvaa ja sen sanoma luo toivoa koko yhteisölle. https://www.youtube.com/watch?v=vFj_PWcPF24
- Apiwat haluaa rukoilla omalla kielellään. Äidinkieli on asia, jonka Jumala on antanut, Apiwat miettii. Siksi hän auttaa Uuden testamentin kääntämisessä aken kielelle, joka on vähemmistökieli Thaimaassa. https://www.youtube.com/watch?v=syphv96f3rc

Lähetystyöntekijöiden kertomaa

Hilkka Arminen, Papua-Uusi-Guinea, elokuu 2016

Kuva: Robert Noble

Juhlapäivä, lauantai 30.7. koitti pilvipoutaisena. Juhlat alkoivat, kun Nanahan kylän perinnetanssiryhmä johti meidät juhlalavalle laulaen: ”Tuomme Jumalan Sanan, tuomme pyhän sanan, luemme sitä ja ymmärrämme ja seuraamme”. Singsing-ryhmää seurasi viisi eri kirkkokuntien naista ja minä kantaen Uusia testamentteja palmunkuorikoreissa. Sitten tulivat ulkomaiset vieraat edustaen seitsemää eri kansallisuutta. Paikallista väkeä oli paikalla arviolta tuhat henkeä. Juhlapuheissa korostettiin yhteistyön merkitystä niin käännösprojektin kuin juhlankin suhteen, annettiin kunnia Jumalalle ja painotettiin Jumalan Sanan muutosvoimaa elämässämme. SIL:n kielitiimien johtaja rouva Duckshin Kim kertoi mainiosti sujuvan lukutaidon merkityksestä. Lukuisien puheiden ja laulujen, näytelmän ja perinteisten tanssiesitysten jälkeen viiden kirkkokunnan pastorit siunasivat kirjat käyttöön. Jaoimme ilmaiskappaleet vuosien varrella työhön merkittävästi osallistuneille. Lopuksi yleisö sai ostaa kirjoja, joita meni kaupaksi vajaa 60 kappaletta. Jatkossa on tarkoitus innostaa ihmisiä käyttämään Raamattua, ja esimerkiksi lukutaitokurssien loppuun suorittaneille on tarkoitus antaa kirja lahjaksi.

Juhlapäivä oli iloinen ja rauhallinen, ja Pyhän läsnäolo tuntui. Hengähdämme hetken, ja syksyllä on tulossa kurssi aikuisia lukemaan opettaville vapaaehtoisille, ensi vuonna kristinuskon perusteet. Sanakirjatyö jatkuu, ja jos kielen ykkösmurteen puhujat haluavat, voimme tehdä heille ainakin yhden evankeliumin murreadaptaation tietokoneen avulla.

Saimme valtavasti rukoustukea eri puolilta maailmaa, ja se tuntui rauhana ja ilona todella vaativien juhla-järjestelyjen keskellä. Olemme hyvin kiitollisia teille kaikille, jotka olette vuosia kulkeneet tätä matkaa kanssamme.

Maritta Peltokangas, Angola, kesäkuu 2016

On seesteinen hetki viikonlopun alkaessa. Mieli on tyytyväinen ja rauhallinen. Oppitunnit päättyivät minun osaltani puoleenpäivään. Iltapäivätunteja ei tänään enää ole, sillä diakonialuokka on lähdössä työharjoitteluun. Osa lähti jo tänään; loput pääsevät huomenna minun kyydissäni Xangongoon, kun teen viikoittaisen ostosreissuni.

Diakonien työharjoittelujakso kestää vain kuusi viikkoa, mutta selvästikin heitä jännitti lähteä. Ovathan he menossa heille outoihin seurakuntiin, heille vieraiden työntekijöiden ohjaukseen. Eteen tulevat työt jännittävät myös, sillä heillä ei ole niistä juurikaan käytännön kokemusta, saarnaamista ehkä lukuun ottamatta. Oppitunneilla on kyllä opetettu, miten pidetään kaste- ja rippikoulua, miten vedetään jumalanpalvelus ilman pappia, miten kastetaan, jaetaan ehtoollista ja siunataan hautaan sekä miten kohdataan ihmisiä sielunhoidossa, mutta asioiden harjoittelu on pakostakin jäänyt vähäiseksi. Nyt on tullut aika toteuttaa käytännössä se, mitä on opetettu.

Minulla on ollut tälle luokalle tänä lukukautena peräti 14 tuntia viikossa. Olen opettanut sosiologiaa, mordomiaa (= taloudenhoitoa ja raamatunmukaista antamista), kirjoittamista ja portugalia. Sosiologiassa olemme viime viikkoina puhuneet perheväkivallasta, prostituutiosta ja ihmiskaupasta. Kirjoitustunneilla he opettelivat laatimaan kokouskutsun ja kirjoittamaan pöytäkirjan. (Ennen pöytäkirjaa oli tietenkin oltava kokous, mistä kirjoittaa, ja niin pidimme minun johdollani diakoniatyön johtokunnan kokouksen.)

Hu Youdengin haastattelu, Kiina, syksy 2015

Ruilin huumeidenkäyttäjien kuntoutuskeskushanke – Hu Youdengin haastattelu

Haastattelijana pastori ja Ruilin keskuksen johtaja Xu Chengyun, suomennos Upu Leppänen

”Nimeni on Hu Youdeng. Synnyin vuonna 1981. Kuulun Kiinan nu-vähemmistökansaan. Kotikyläni Guquan sijaitsee Nujiang-joen laaksossa, Yunnanin maakunnassa. Ajauduin nuorena väärään seuraan ja tutustuin sitä kautta myös huumeisiin. Ajan kuluessa huumeiden vetovoima johti minut riippuvuuteen ja koin tarvitsevani huumeita yhä enemmän. Kun en löytänyt rahaa huumeisiin, tein paljon huonoja asioita. Perheeni ei ymmärtänyt, mitä tapahtui, eivätkä ystäväni hyväksyneet käytöstäni. Olin täysin kiinni synnin ja huumeiden kahleissa. Inhosin itseäni ja ihmettelin, miksi minun oli kohdattava niin paljon pettymystä. Petyin itsekin itseeni. Kokeilin eri tapoja raitistua. Halusin eroon päihderiippuvuudesta mutta oman kokemukseni perusteella tiesin, että se oli liian vaikeaa ja kivuliasta. En ollut sinnikäs, ja lopulta yritykseni raitistua epäonnistuivat. Jatkoin huumeidenkäyttöä, eikä yhden kerran jälkeen ollut enää paluuta.

Kun en enää luottanut Jumalan rakkauteen, koin Isän läsnäolon kivuliaan epätoivon keskellä, kiitos Herran. Tämä tapahtui seurakuntani pastorin avulla, sillä hän vei minut Baoshanin kristilliseen huumeidenkäyttäjien kuntoutuskeskukseen. Tämä Uuden elämän keskus ei tukeudu korvaavaan lääkehoitoon eikä kuntoutujan omaan jaksamiseen. Keskus tukeutuu ainoastaan Jeesuksen hoitavaan voimaan. Jeesus ei ollut minulle vieras, sillä kasvoin kristityssä perheessä. En vain luottanut Häneen. Ensimmäisen Uuden elämän keskuksessa viettämäni puolentoista vuoden aikana sain kokea myötätuntoa sekä tuntea rakkautta ja iloa. Minusta pidettiin huolta, minua kunnioitettiin ja arvostettiin. Tunsin jälleen toivoa. Nyt luotan jälleen elämään. Perheeni hyväksyy minut ja tukee minua. Herra sytytti jälleen sen elämän liekin, joka oli kerran sammutettu. Hän otti minut jälleen valtakuntaansa. Kaikki tämä tapahtui Jumalan rakkauden ansiosta.

Kiitän Jumalaa. Kiitän myös Uuden elämän keskuksen pastoreita ja opettajia. Olen palaamassa kotiin. Tämä on minulle suuri haaste, mutta uskon että Herra on aina kanssani. En pelkää. Raamatussa sanotaan: ’vaan täydellinen rakkaus karkottaa pelon. Pelossahan on jo rangaistusta; se, joka pelkää, ei ole tullut täydelliseksi rakkaudessa’ (Joh. 4:18). Ylistys ja kunnia Hänelle, joka on Herra!”

Tehtäviä

Janatyöskentely

Seurakuntanne on tekemässä sopimusta uudesta lähetystyöntekijästä. Valittavana on joko pappi seurakuntatyöhön tai teologi kouluttamaan evankelistoja ja pappeja. Huoneen toiseen päähän seinälle laitetaan lappu ”seurakuntatyöhön” ja toiseen päähän ”kouluttajaksi.” Jokainen ottaa paikkansa näiden välisellä linjalla sen mukaan, mihin kohtaan oma ajatus asettuu. Voi asettua aivan lähelle seinää, joka vastaa omia ajatuksia, tai johonkin muuhun kohtaan janaa, jos se tuntuu omasta mielestä oikealta. Puretaan keskustelemalla ensin lähinnä seisovan kanssa siitä, miksi olen tässä, sitten yhteisellä keskustelulla.

Keskustelu

Kuvittele, että sinulla olisi ollut elämäsi aikana käytettävissä Raamattu pelkästään englannin tai ranskan kielellä. Mitä siitä olisi seurannut?

Rukous

Keskustelkaa 2–3 hengen ryhmissä tai koko ryhmänä:

- Mikä tässä teemassa on herättänyt ajatuksia?
- Mistä haluaisit kiittää?
- Minkä puolesta haluaisit rukoilla?

Lopuksi sanotaan, että Jumala kuulee kaikki ajatuksemme, ja jätämme nämä kaikki rukouksessa Kaikkivaltiaan Jumalan hoitoon. Rukoillaan yhdessä Herran siunaus.

Puolustamme syrjittyjen ihmisarvoa ja -oikeuksia

Raamattupohdinta

Lue seuraava raamatunkohta: Luuk. 10: 25–37

Internetistä löytyy video, jossa käydään läpi ihmisten reaktioita omaan dna-perimäänsä. Ensin heiltä kysytään, mistä he ovat kotoisin ja mistä he vastaavasti eivät ainakaan haluaisi tulla. Sen jälkeen heiltä otetaan dna-näyte, josta analysoidaan heidän perimänsä ja selvitetään, missä ovat heidän juurensa. Kahden viikon kuluttua he saavat tietää tuloksen. Monen ilme paljastaa suuren järkytyksen: perimä kertookin heillä olevan juuria siellä, missä he vähiten haluaisivat niitä olevan. Saako oman perimän selvittäminen heitä muuttamaan käsitystään toisista ihmisistä?

Muumi-tarinoissa puolestaan on kertomus näkymättömästä lapsesta. Tyttö, joka ei ole koskaan saanut huomiota, välittämistä ja rakkautta, muuttuu vähitellen näkymättömäksi. Ikään kuin häntä ei olisi olemassakaan. Tai on toki, hänen kenkänsä näkyvät. Hän siis on olemassa, vaikka häntä ei nähdä, ei kuulla eikä huomata. Muumiperheen yhteydessä hän alkaa vähitellen tulla taas näkyväksi, koska hänet hyväksytään sellaisena kuin hän on, häntä arvostetaan ystävänä, hänestä ja hänen tarpeistaan huolehditaan.

Keitä ovat ne ihmiset, joita en näe tai joita minun on vaikea kohdata tai hyväksyä? Kenen kanssa en halua olla tekemisissä? Asetunko jonkun yläpuolelle? Näenkö epäarvostavaa kohtelua mutta en puutu siihen? Joudun tunnustamaan, että on ihmisiä, joita arvostelen ja arvotan heidän syntyperänsä, asemansa ja ominaisuuksiensa vuoksi. Joskus kohtaamisen, hyväksynnän vaikeus johtuu outouden pelosta, toisinaan vääristä asenteistani. Toisinaan en edes osaa nimetä syytä asenteelleni. Sysään monia ihmisiä syrjään vain siksi, että he ovat erilaisia kuin minä.

Jeesus näki yhteiskuntansa syrjityt ja marginaaleissa olevat. Suorastaan provosoivasti ja radikaalilla tavalla hän kohtasi, näki ja kuuli ne, jotka sukupuolensa, sairauden, kansallisuuden tai uskonnon perusteella joutuivat syrjityksi. Hän kosketti spitaalista (Luuk. 5:12–13), vaikka se sairauden tarttumisen pelossa oli ankarasti kiellettyä. Hän hyväksyi naisen, Marian, kuuntelemaan opetustaan, suorastaan kannusti tätä, vaikka uskonnolliset pohdinnat ja keskustelut kuuluivat miehille (Luuk. 10:38–42). Jeesus ei kieltänyt apuaan Rooman vallan sotilaalta, kun tämä sitä pyysi – ei, vaikka tämä edusti vihattua vallanpitäjää ja sortajaa (Luuk. 7:1–10).

Kertomus laupiaasta samarialaisesta on yksi Uuden testamentin tunnetuimpia (Luuk. 10:25–37). Sen lopussa on järisyttävät sanat: ”Mene ja tee sinä samoin.” Ei tuo lause itsessään ole se järisyttävä asia, vaan ajatus, joka sen taakse kätkeytyy. Halveksittu samarialainen oli ainoa, joka näki toisen ihmisen ihmisenä, lähimmäisenä, apua tarvitsevana eikä vain jonain vieraana, yhdentekevänä, jonka ohi voi kulkea. Juutalaiset ja samarialaiset eivät seurustelleet keskenään. Kiistaa oli jumalanpalveluksesta, oikeasta rukouksen paikasta, etnisestä alkuperästä. Kuitenkin juuri samarialainen oli se, joka uskalsi välittää hädässä olevasta – huolimatta siitä, että etniset, kulttuuriset ja sosiaaliset rajat erottivat heitä. Hän uskalsi olla ihminen ja lähimmäinen. Entä jos minunkin lähimmäiseni on joku, jota en tunne, josta en pidä, tai joka on erilainen ja siksi minulle vieras?

Jeesus kysyi: ”Kuka näistä kolmesta sinun mielestäsi oli ryöstetyn miehen lähimmäinen?” Lainopettaja vastasi: ”Se, joka osoitti hänelle laupeutta.” Jeesus sanoi: ”Mene ja tee sinä samoin.” (Luuk. 10:36–37.)

Kysymyksiä pohdittavaksi:

1. **Millaista syrjintää näen omassa elinpiirissäni?**
2. **Miten Jumala suhtautuu syrjittyihin? Entä syrjiviin?**
3. **Miten seuraava Martin Luther Kingin ajatus laajentaa vaatimusta lähimmäisten auttamiseksi? ”Toisaalta meitä kutsutaan olemaan laupiaita samarialaisia elämän tiellä, mutta se on vasta alkua. Jonakin päivänä meidän pitää nähdä, että koko Jerikon tie on muutettava sellaiseksi, ettei miehiä ja naisia jatkuvasti lyödä ja ryöstetä, kun he kulkevat omalla matkallaan elämän valtatiellä. Todellinen myötätunto on enemmän kuin kolikon heittämistä kerjäläiselle: se ei ole satunnaista ja pinnallista. Se näyttää, että rakenteet, jotka tuottavat kerjäläisiä, on muutettava.”**
4. **Koskettaako tämä teema seurakuntasi lähetystyötä? Missä ja miten? Jos ei, pitäisikö sen?**

Lauluehdotuksia

Hän on pyyhkivä kaikki kyyneleet NV 22 (2010)
Maan hiljaiset kuulkaa LKM 87
Tu reino es vida / Valtakuntasi ihmeellinen YS s. 57
Kiitä Herraa, sieluni VK 333
Nyt on aika kiitoksen VK 416
Ihmiskunnan tuskaa kantaa VK 437
Jo Herran armopöytä VK 452
Kirkko olkoon niin kuin puu VK 949
Leipä syö, viini juo VK 958
Te autuaat, te murheelliset maan VK 978
Sinun vain on valtakunta Hymnet.fi

Nuoren seurakunnan veisukirja 2010 = NV
Laula kaikki maa = LKM
Yhdestä suusta= YS
Virsikirja= VK
Hymnet.fi -aineisto löytyy osoitteesta www.hymnet.fi

Videoita

- Yksi Kiinan vähemmistöistä on wah-kansa, joka on vaarassa syrjäytyä monella tavalla. Lähetysseuran tuella yhteisö on löytänyt uusia tapoja vetää yhtä köyttä. https://www.youtube.com/watch?v=KAkeJhO183g
- Neljä nuorta – Tesfaye Etiopiasta, Hanna-Maria Virosta, Christopher Tansaniasta ja Samuel Kambodzhasta – kertovat ajatuksiaan koulutuksen ja tasa-arvon merkityksestä sekä tulevaisuudenunelmistaan. https://www.youtube.com/watch?v=hF5cRwVscqY&t=50s
- Suomen Lähetysseura ja sen nepalilainen kumppani, vammaisjärjestö Forward Looking ovat tehneet pitkäjänteistä työtä vammaisten aseman parantamiseksi Nepalissa. https://www.youtube.com/watch?v=TluEvo1GZaI

Lähetystyöntekijöiden kertomaa

Päivi Anttila, Etiopia, helmikuu 2017

Kävin tutkimassa työmme tuloksia Pohjois-Etiopiassa Dessien suunnalla hiljattain. Siellä oli hienoa tavata ihmisiä, jotka olivat saaneet tukea ja löytäneet keinoja parantaa omaa toimeentuloaan. Kuvassa oleva nainen kertoi ylpeänä, miten hän on voinut hankkia komean härän, millä nyt kynnättää peltoaan. Häränostorahat olivat peräisin naisten lainarahastosta, josta kukin naisryhmän jäsen saa vuorollaan lainaksi starttirahan, jonka sitten maksaa takaisin ja laittaa hyvän kiertämään ansioillaan. Sama nainen esitteli myös puita säästävän tulisijan, joka antaa hänelle lisää aikaa muihin töihin, kun ei tarvitse keräillä polttopuita isoja määriä. Ylpeänä hän kertoi myös lapsistaan, jotka hän oli maksanut opintielle kouluun ja yliopistoon itse hankkimillaan varoilla. Surukseen hän totesi, että vanhimmalla pojalla oli terveysongelmia. Mukana ollut hiippakunnan kehitysohjelmien päällikkö, joka käväisi tapaamassa poikaa majassa, sanoi siinä rukoilleensa pojan puolesta. Mutkatonta ja koko ihmistä hoitavaa palvelua tämä kirkon työ.

Rouva Mulu härkineen, kuva Päivi Anttila.

Kirsi ja Risto Leikola, Etiopia, syyskuu 2016

Meneillään oli toinen kurssipäivämme Duramen pikkukaupungissa, ja paikalle oli kokoontunut kattava kokoonpano: Synodin (hiippakunnan) johtoporras oli vahvasti mukana aina presidenttiä ja kehityspuolta myöten, ja koko synodin alueelta oli tullut pappeja ja syrjittyjä, ”saastuttavina” pidettyjä käsityöläisiä. Viimeksi mainitut olivat kuunnelleet kaikkea tarkoin melko vaitonaisina, mutta lopulta savityöntekijöiden ammattikuntaan kuuluva Aberra Godebe nousi seisomaan, ja muut höristivät korviaan.

Kuvat: Risto Leikola

Seuraavassa otteita Aberran puheenvuorosta. (Teimme sangen sanatarkan käännöksen, jotta tunnelma ja tapa ilmaista asioita säilyisi. Aberran käyttämä sana *fuga* on muiden antama kielteisesti värittynyt nimitys.)

”Kuten Raamatusta näemme, olemme Aatamin ja Eevan lapsia. Kuitenkin, kun kuljen tiellä, sanotaan: ’Tuolla menee Aberra, eikö se olekin fuga?’ Mutta jos olisimme veljiä keskenämme sanottaisiin: ’Aberra menee tuolla.’

Olemme perineet isiltämme, mitä he palvelivat. Noitaa (*tänkwai*), ihmistä he kumarsivat. Näin se on. Veivät sille sitä ja tätä, rahaa, pässejä tullakseen siinä siunatuiksi. Tämä asia mielessämme, näin on, emme olleet oppineet Jumalan Kirjaa. Emme olleet sitä nähneet. Miten siitä tilanteesta olisimme päässeet ulos? Tuo oli meille painolasti. Se piti silmämme ja korvamme peitettynä, ettemme näe muuta ja opi maan ja taivaan luoneesta, meidät luoneesta Jumalasta. Näin tämä noita piti meitä hallussaan.

Lopulta ’vaikka te ette tiedä, minä etsin, toin teidät yhteen’, hän, Jumala, sanoi ja toi meidät. Nyt sisaruksemme (= seurakuntalaiset) ovat kovasti meitä opettaneet. Jumala olkoon ylistetty. Nyt jotkut meistä tulevat kirkkoon, saarnaavat ja osallistuvat rakentamiseen. Nämä veljemme neuvovat: ’Tulkaa, te jotka olette jääneet tulematta kirkkoon, tulkaa olemaan meidän kanssamme, tulkaa palvomaan yhdessä kanssamme, rukoilkaa.’

En ole käynyt paljon koulua, mutta kun sitä Kirjaa luin, ymmärsin, ymmärsin kuin olisin suorittanut 12 luokkaa, niin selvää on Jumalan asia. Sen vuoksi nyt on hyvin. Hyvä muutos on meillä ja nämä sukulaiset nyt tulevat lähelle meitä. Ei ennen puhettakaan, että olisin voinut seistä ja puhua tällaisessa hienossa salissa. Herralle asti kiitos saatettakoon. (Muut: ”Aamen.”)

Tunnen paljon iloa tästä. Minulle tämä on kuin olisin taivaassa. Näin ei voinut ennen olla. Vaikka kuulumme ihmisiin, oli asioita, jotka erottivat meidät, tietämisessä oli eroja, samoin tavoissamme oli eroja. Tuo ja tuo, tuo ja tuo lajiteltiin. Siitä johtuen me olimme alapuolella. Emme voineet mennä sisään edes mihinkään toisten ruohokattoisiin majoihin, saati sitten tällaisiin saleihin. Emme voineet istua tällä tavoin yhdessä. Nyt nämä nousevat ylös ja sanovat: ’Tulkaa, olkaa hyvä ja istukaa tähän, älkää vetäytykö, tulkaa.’

Niin paljon tunnen sisälläni. Niin tunnen iloa. Mutta jo riittää puheeni! Kun annoitte minulle tämän tilaisuuden puhua, Jumala teitä siunatkoon. ”

Aberran jälkeen muutkin rohkaistuivat puhumaan. Kävi ilmi, että kaikissa seurakunnissa ei ole päästy vielä kovin pitkälle tai edes alkuunkaan vähemmistötyössä. Kaikilla on kuitenkin siihen mahdollisuus, sillä seurakunnilla on sama sanoma perustanaan, ja ne voivat tarjota yhteisön, jossa yhdenvertaisuus toteutuu. Siitä taas voidaan edetä vaikuttamaan ympäröivään yhteiskuntaan.

Synodin johdon mukaan tämä oli ensimmäinen kerta, kun vähemmistöjen asiaa käsiteltiin yhdessä perusteellisemmin. He olivat hieman yllättyneitä siitä, että näiden ryhmien edustajia oli tullut pappien mukana paikalle niin paljon ja että he uskalsivat puhua julkisesti yhteistilaisuudessa. Kaikki osallistujat olivat halukkaita parantamaan vähemmistöjen tilannetta. Synodin presidentti on käynnistänyt kartoituksen, jonka mukaan päätetään, missä ja millainen alkusysäysohjelma kannattaa aloittaa myönteisen kehityksen vauhdittamiseksi. Odotamme uteliaina ehdotusta.

Saimme luotua edullisen asetelman työtämme ajatellen. Syrjityt määrittelivät itse tilannettaan, ja sen pohjalta etenimme yhteiseen keskusteluun. Johtajien saaminen mukaan on tärkeää monestakin syystä. Se antaa arvovaltaa ja avaa ovia seurakunnissa. Heidän avullaan pystymme laajentamaan työtä koko synodin alueella: vaikka onnistuisimme kuinka hyvin yksittäisessä seurakunnassa se ei ilman heitä takaisi vielä työn leviämistä muihin seurakuntiin. Alkusysäys toimii siinäkin mielessä hyvin, että se antaa heti mahdollisuuden yrittää jotakin käytännössä ennen kuin innostus laantuu ja muuttuu jopa neuvottomuudeksi. Se sitoo myös synodin johtoa antamaan asialle huomiota säännöllisesti parin vuoden ajan. Sen jälkeen ollaan taas kokeneempia, ja opetusmateriaalit sekä toimintamallit jäävät elämään, vaikka johtajat vaihtuisivatkin.

Mari A. ja Seppo Paulasaari, Jerusalem, marraskuu 2015

Olen jo pitkään kehittänyt eriarvoisuutta korjaavaa diakoniatyön ohjelmaa keskukselle, jossa kohtaisimme kaikkein heikoimmassa asemassa olevat, erityisesti pakolaiset, vammaiset ja lapset. Samoin olen yrittänyt löytää väylää, jossa voisimme myös auttaa ihan lähinaapureitamme, mm. Gazan lapsia. Viime viikolla se sitten tapahtui, kun yksi kontaktihenkilöni Shevet Achimista otti minuun yhteyttä ja pyysi saada hätämajoittaa äitejä ja lapsia keskukseen. Shevet Achim on kristillinen vapaaehtoisjärjestö, joka tekee tahollaan merkittävää työtä toimittaessaan israelilaislääkärien hoitoon esim. synnynnäisistä sydänvioista kärsiviä lapsia koko Lähi-idän alueelta. Heidän pitkäaikainen toimipaikkansa meni myyntiin, ja he jäivät ilman tiloja, joten nyt äidit lapsineen majoittuvat meillä. Olen ylpeä, että Lähetysseura voi tehdä pitkäjänteistä työtä heikkojen, syrjäytettyjen ja syrjäytyneiden parissa täällä paikan päällä – niiden pakolaistenkin kanssa, jotka jäävät, joilla ei ole muuta mahdollisuutta.

Arja Koskinen, Kolumbia ja Bolivia, huhtikuu 2016

Kirkko toimii slummeissa

Luterilaisen kirkon diakoniaosaston pieni vammaishanke, jota myös Suomen Lähetysseura tukee, toimii lähes yhdeksänmiljoonaisen Bogotan liepeillä olevilla köyhillä slummialueilla. Hankkeessa oli mm. juuri toteutettu valokuvaustyöpaja, jonka satoon tutustuimme IELCOn toimistolla. Eri tavoin vammaiset nuoret opiskelivat valokuvausta alan yliopisto-opiskelijoiden ohjauksessa ja tekivät kuvista näyttelyn, joka oli esillä useammassa paikassa. Kurssi tuotti upeita kuvia, mutta ennen kaikkea se oli voimaannuttava kokemus sekä vammaisille nuorille, heidän perheilleen että kurssin ohjaajille. Pienelläkin tuella voi saada ihmeitä aikaan.

Bogotan slummia.

Bolivian uudet kummilapset!

Edellinen vieras lähti takaisin Suomeen samana päivänä, jolloin saapui toinen, kauan odotettu vieras: Lähetysseuran varatoiminnanjohtaja Rolf Steffansson. Kolumbian kirkon kirkolliskokouksen jälkeen otimme suunnan Boliviaan, jossa ihmettelimme sitä, miten niin kaukaisessa maassa on kirkko, joka toteuttaa Lähetysseuran uutta teologista linjausta niin erinomaisesti jo nyt, ennen aikojaan! Tämä pieni alkuperäiskansojen kirkko tekee työtä ihmisoikeuksien puolesta ja niiden pohjalta ja ahertaa vaatimattomana evankeliumin levittämiseksi, maallikkopastorien kouluttamiseksi ja ihmisten hädän ja kärsimyksen lievittämiseksi. Tänä vuonna alkoi uusi kummilapsiohjelma, jolla tuetaan vähävaraisten lasten koulunkäyntiä. Tapasimme kirkon keskustoimiston salissa 25 innokasta, ujoa tyttöä ja poikaa, jotka silmät säihkyen ottivat vastaan uuden reppunsa ja sinne kätketyt aarteet: kyniä, vihkoja, värikyniä... Suurin osa lapsista on orpoja tai puoliorpoja, isät ovat monesta perheestä kuolleet kaivosonnettomuuksissa tai kaivostyön aiheuttamiin sairauksiin. Kummeja tarvitaan!

Bolivian uudet kummilapset.

Arja Koskinen, Bolivia, lokakuu 2016

Vielä ehdimme käydä viikonlopun aikana tapaamassa pieniä lapsityöläisiä kaivosalueella Llallaguassa ja Unciassa. Siellä seurattiin, miten lasten ja nuorten suojakodin asukit oppivat ympäristönsuojelua. Suojakoteja on kaksi, yksi tytöille ja yksi pojille; työpaja pidettiin poikien kodissa, jonne nuorimmat tyttöjen suojakodin asukit eivät tule matkan takia. Kengänkiillottajapojille luovutettiin suojahaalarit ja puhuttiin käsineiden tarpeellisuudesta ja työturvallisuudesta: aikuiset kiillottajat pahoinpitelevät pieniä, jotta saisivat asiakkaat itselleen. Lapsille ja nuorille järjestetään myös monenlaisia kursseja ammattikoulutuksesta elämän- ja johtajantaitoihin. Puhuttiin perheväkivallasta, joka kaivostyöläisten perheissä on suuri ongelma, pienyrittäjyydestä ynnä muusta, ja päivän päätteeksi esiteltiin edellisten ammattikurssien tuloksia: leipuri-, gastronomia-, ompelu-, parturi-, kauneudenhoito-, korunteko- ja kännykänkorjauskurssien osallistujilla oli omat esittelypöytänsä, jossa saimme näytteitä ja maistiaisia kursseilla opituista taidoista. Mukana oli noin 70 pientä lapsityöläistä, joiden elämä ei todellakaan ole helppoa. Kiitos teille, jotka heitä autatte!

Kengänkiillottajapojat saivat uudet haalarit.

Tehtäviä

Ihmisoikeustimantti

Alla on lista, joka löytyy YK:n ihmisoikeusjulistuksesta

Tulosta jokaiselle osallistujalle lista. Jokainen miettii, millaisen ihmisoikeustimantin rakentaa (omasta mielestään kaikkein tärkein ihmisoikeus ylimmälle riville, seuraavalle riville kaksi lähes yhtä tärkeää, kolmannelle riville kolme, neljännelle riville taas kaksi ja viidennelle yksi). Mitä tärkeämpi oikeus, sitä ylemmäksi timantissa se asetetaan.

Kun jokainen on tehnyt tämän, mennään pareihin tai kolmen hengen ryhmiin ja neuvottelemalla etsitään ryhmän yhteinen ihmisoikeustimantti.

Katsotaan, miten ryhmien valinnat poikkeavat toisistaan, ja kuunnellaan ryhmien perusteluja.

Oikeus elämään, artikla 3
Oikeus ruokaan, artikla 25
Oikeus tietoon, artiklat 19 ja 26
Oikeus uskontoon, artikla 18
Oikeus turvalliseen ympäristöön, artikla 28
Mielivaltaisen kohtelun kielto, artiklat 9 ja 12
Oikeus omaisuuteen, artikla 17
Oikeus työhön, artikla 23
Oikeus osallistua päätöksen tekoon, artikla 21
Oikeus riittävään toimeentuloon, artiklat 23 ja 25
Oikeus opetukseen, artikla 26
Oikeus turvapaikkaan, artikla 14
Oikeus henkilökohtaiseen turvallisuuteen, artikla 3
Mielipiteen vapaus, artikla 19
Oikeus tasavertaiseen kohteluun, artiklat 2 ja 7
Oikeus terveydenhoitoon, artiklat 22 ja 25
Oikeus vapauteen, artikla 3
Oikeus nimeen ja henkilöllisyyteen, artikla 6
Oikeus perheeseen, artikla 16
Syrjinnän kielto, artikla 2
Oikeus asuntoon, artikla 25
Orjuuden kielto, artikla 4

Oikeus yksityisyyteen, artikla 12
Oikeus liikkua vapaasti, artikla 13
Oikeus lepoon ja vapaa-aikaan, artikla 24
Oikeus kansalaisuuteen, artikla 15
Kidutuksen kielto, artikla 5
Sananvapaus, artikla 19
Lapsen oikeus hoitoon ja turvaan, artiklat 16 ja 25
Velvollisuuksia yhteiskuntaa kohtaan, artikla 29

Tehtävä löytyy osoitteesta www.ihmisoikeudet.net/oikeudetkortilla/

Akvaariokeskustelu

Jakautukaa 2–3 hengen ryhmiin. Jokainen ryhmä saa käsiteltäväksi yhden tässä aineistossa olevan lähetystyöntekijän kirjeen osan.

Miettikää ryhmissä, miten kirjeessä kuvattu toiminta edesauttaa ihmisoikeuksien toteutumista ja sitä, miten se on kirkon tehtävä.

Purkakaa pohdinta akvaariokeskustelulla, eli yksi jokaisesta ryhmästä menee keskelle muodostettavaan ryhmään. Tämä ryhmä jatkaa keskustelua teemasta ”Miksi pitää puolustaa ihmisarvoa ja -oikeuksia?” Vain keskellä olevat saavat osallistua keskusteluun. Lopuksi voidaan avata keskustelu kaikille.

Rukous

Keskustelkaa 2–3 hengen ryhmissä tai koko ryhmänä:

- Mikä tässä teemassa on herättänyt ajatuksia?
- Mistä haluaisit kiittää?
- Minkä puolesta haluaisit rukoilla?

Lopuksi sanotaan, että Jumala kuulee kaikki ajatuksemme, ja jätämme nämä kaikki rukouksessa Kaikkivaltiaan Jumalan hoitoon. Rukoillaan yhdessä Herran siunaus.

Muutamme maailmaa oikeudenmukaisemmaksi

Raamattupohdinta

Lue seuraavat raamatunkohdat: Luuk. 7:11–17, 21:1–4

Oletko koskaan perehtynyt Vanhan testamentin profeettakirjoihin? Miksi he korottivat äänensä? Minkä asian puolesta he taistelivat ja laittoivat peliin itsensä ja oman uskottavuutensa? Raamatun selitysteokset auttavat ymmärtämään paremmin näitä tulisieluisia puhujia ja toimijoita.

Yksi profeetoista on Aamos. Hänen kirjassaan on mielenkiintoinen lause: ”Vie pois minun luotani virsiesi pauhu! En halua kuulla sinun harppujesi helinää. Mutta oikeus virratkoon kuin vesi ja vanhurskaus kuin ehtymätön puro.” (Aam. 5:23–24.) Mitä se tarkoittaa?

Kun Aamoksen kirjaa lukee kokonaisuutena, sieltä löytyy moitteita esimerkiksi tällaisista asioista:

- Oman kansansa jäsenten syökseminen orjuuteen vähäisten velkojen vuoksi (2:6; 8:6)
- Oikeuden vääristeleminen heikommassa asemassa olevien kustannuksella (2:7–8; 5:10, 12, 15)
- Insestin harjoittaminen (2:7)
- Ankarien verojen vaatiminen (2:8; 3:10; 5:11)
- Pahat teot tuomitsevien profeettojen kuristaminen (2:12; 3:8; 7:12–13)
- Suureellisen elämäntyylin ylläpitäminen köyhien kustannuksella (4:1; 6:1–6)
- Pöyhistely liiton kansana ja sen huomiotta jättäminen, että Jumalan suvereeni huolenpito koskee kaikkia kansoja (3:1–2; 9:7).

Entä Uudessa testamentissa sitten – onko siellä samanlaista puhetta? Luukkaan evankeliumissa on kertomus leskiäidistä, joka on saattamassa ainoaa poikaansa hautaan (Luuk. 7:11–17). Tämä nainen oli menettänyt jo miehensä, ja nyt, ainoan pojan kuoltua hän menetti viimeisenkin miespuolisen henkilön perheestään. Hän joutui siten taloudellisesti hyvin epävarmaan tilanteeseen ja holhoojan alaiseksi. Tuon ajan nainen ei voinut elää itsenäisesti, vaan hänen täytyi aina olla jonkun miehen holhottavana: isän, aviomiehen, pojan, sukulaisen tai uskonnollisen auktoriteetin. Tämä saattoi tarkoittaa riistoa, taloudellista ahdinkoa, jopa prostituutiota. Jeesus ei voinut antaa naisen joutua tilanteeseen, jossa tämän sosiaalisia ja taloudellisia oikeuksia poljettiin.

Toisen lesken Jeesus kohtaa temppelissä (Luuk. 21:1–4) uhriarkun lähettyvillä. Arkkuun laitettiin temppelin korjausta varten uhratut rahat. Voidaan puhua sen ajan kirkollisverosta. Jokaisen oli lain mukaan maksettava sitä, (esim. 3. Moos. 27). Yleensä lesken ropo ymmärretään Jeesuksen opetukseksi uskollisesta uhraamisesta, kaikkensa antamisesta Jumalalle. Mutta entäpä jos Jeesus näkikin naisen hädän, sen, että tämän temppeliveron jälkeen naisella ei ollut enää mitään, millä ostaa itselleen ja perheelleen syötävää? Entä jos Jeesus kritisoi tällaista vaatimusta? Entä jos hänen tarkoituksensa oli herättää kuulijansa huomaamaan, että kaikki ei ollut aivan oikein – tai oikeudenmukaista?

Puhumme siitä, että kirkon tulisi olla profeetallinen. Profeetallisuus ei ole pelkästään näkyjen näkemistä, vaan oikeudenmukaisuuden peräänkuuluttamista ja puolustamista. Se on Aamoksen ja kumppaneiden, itsensä Jeesuksen jalanjäljissä kulkemista. Se on heikoimpien oikeuksien näkemistä ja tunnustamista. Se on väärän vallankäytön tuomitsemista. Se on Jumalan luomien ja rakastamien, vähäisimpienkin, arvostamista.

Jeesus sanoi: ”Kun järjestät päivälliset tai illalliset, älä kutsu ystäviäsi, älä veljiäsi, sukulaisiasi äläkä rikkaita naapureita. Hehän saattavat vuorostaan kutsua sinut, ja näin sinä saat kaikesta palkan. Ei – – kun sinä järjestät pidot, kutsu köyhiä ja raajarikkoja, rampoja ja sokeita. Autuas olet, kun aika tulee, sillä he eivät pysty palkitsemaan sinua.” (Luuk. 14:12–14.)

Kysymyksiä pohdittavaksi:

1. Mitä epäoikeudenmukaisuutta huomaan lähiympäristössäni juuri nyt?
2. Entä maailmassa?
3. Mitä voisin tehdä oikeudenmukaisemman maailman puolesta?
4. Muutammeko me seurakuntana maailmaa oikeudenmukaisemmaksi?

Lauluehdotuksia:

Orjalaiva NV 20
Sateenkaariunet NV 85
Herra, suo voimaa LKM 93
Keskellä elämääni LKM 96
Sinut ristillä kun uhrattiin LKM 98
Armahda, oi Herra meitä VK 391
Jeesus Kristus, nimeäsi VK 422
Tänään tässä maailmassa VK 441
Kuulkaa, keitä Mestari VK 516
Nyt tapahtukoon tahtosi / Mayenziwe VK 920
Suljetut ovet Hymnet.fi

Nuoren seurakunnan veisukirja 2015 = NV
Laula kaikki maa = LKM
Yhdestä suusta= YS
Virsikirja= VK
Hymnet.fi -aineisto löytyy osoitteesta www.hymnet.fi

Videoita:

- Etiopialainen Adanech ja nepalilainen Pooja kertovat, mitä esteitä vammaisen nuoren koulutiellä on ja mitä koulutus heille merkitsee https://www.youtube.com/watch?v=SCnZQ3Kzdp8
- Pitkä vedenhakumatka vie naisten ja lasten ajan. Kun vesi tulee omasta hanasta, naiset voivat keskittyä tuottavaan työhön ja lapset pääsevät kouluun. Naisten toimeliaisuudella köyhyys katkeaa. Tasaus on Suomen Lähetysseuran vuosittainen varainhankinta-, tiedotus-, ja vaikuttamiskampanja, jolla tasoitetaan tietä yhteiskunnan heikoimmille. Kampanjan avulla hankituilla varoilla luodaan kestäviä onnen edellytyksiä niille, joilla ei muuten olisi toivoa paremmasta. https://www.youtube.com/watch?v=YmUZgUDXtjQ
- Mekongin alueen nuorissa kirkoissa ihmiset haluavat viedä eteenpäin hyvää sanomaa ja palvella lähimmäisiä. Haluatko olla mukana heidän työssään? https://www.youtube.com/watch?v=WCS3XWThPZE

Lähetystyöntekijöiden kertomaa

Pia Pyhtilä, Tansania, Missioblogi 13.02.2017

Lukemisen ihmeellinen taito

Tiedämme kaikki sanonnat ”et voi muuttaa koko maailmaa, mutta yhden ihmisen maailman voit muuttaa” ja ”pienistä joista syntyy suuret vedet”. Sanontojen takana on totuus: ihmisen kohtaloon vaikuttavat elämässä eteen tulevat pienetkin yksityiskohdat.

Joskus ne ovat outoja pieniä sattumia, joiden voisi ajatella olevan vain ohimeneviä kohtaamisia, suorastaan ohikävelyjä, hipaisuja. Joku sanoo tätä Jumalan johdatukseksi, toinen hyväksi sattumaksi. Sanotaan myös, että kun kouluttaa naisen, kouluttaa perheen. Ihan varmasti, mutta uskallan väittää myös, että jos kuka tahansa perheestä kouluttautuu tavalla tai toisella, kouluttautuu siinä sivussa joku muukin. Elämänkoulussa ainakin. Ei siinä oikein voi olla vaikuttumatta.

Tunnen monta lasta, jotka ovat perheensä ensimmäisiä, jotka osaavat lukea. Osa lukee vakaasti taukoa pitämättä lauseet alusta loppuun, osa takeltelee kirjaimissa, ja viesti hämärtyy vähän matkalla. Mutta yhtä kaikki he saavat enemmän tolkkua kirjoitetusta maailmasta kuin heidän vanhempansa ja isovanhempansa.

He ovat perheensä pikku vetureita, jotka lukevat ääneen erilaisia puihin ja tolppiin liimattuja ilmoituksia. He lukevat koulusta lähetettyjä lappuja pihansa kivellä istuen niin, että muutkin kuulevat. He lukevat kaduilta löytämiään vanhoja sanomalehden sivuja tai jossain jaettuja mainospapereita. He kertaavat koulussa kuulemansa niille naapureille, jotka eivät jostain syystä ole käyneet tai eivät käy koulua.

Usein näiden ääneen lukijoiden ympärille kerääntyy muitakin kuuntelijoita. Aikuisia, jotka tahtovat tietää. Ihmisiä, joilla on oikeus tietää. Ohikulkeva vanha mies, joka murehtii kuivuvaa satoaan tai liian rohkeaa lapsenlastaan; äiti joka kulkee ohi lapsi selässään vettä ämpärissä päänsä päällä kuljettaen; nuori mies – poika vielä – joka kiirehtii töihinsä vuokrapellolle hätistelemään lintuja riisiviljelyksen kimpusta; mies, joka palaa järveltä oltuaan koko yön kalastamassa; tyttö joka vie aamuteetä läheiselle rakennustyömaalle. He kaikki kuulevat luetun, joka muuten ehkä olisi jäänyt huomaamatta, ja vievät tiedon eteenpäin jonnekin.

Lukutaito auttaa ymmärtämään syitä ja yhteyksiä. Mistä joku asia johtuu ja kuka näin on määritellyt. Ihminen oppii ajattelemaan kriittisemmin, kun hänellä on sanoja luettavana. Kun on vertailukohteita, ei ole nieltävä kaikkea luettuakaan faktana. Ei ole pakko uskoa vain perheen vanhinta jäsentä vaan voi verrata saamaansa tietoa. Joka lukee, voi vedota siihen, että on lukenut asian jostakin lähteestä.

Myös sukujen välisessä yhteydenpidossa näillä lapsilla on merkittävä rooli. He lukevat ääneen jostain kaukaa tulevat tekstiviestit ja osaavat kirjoittaa sanelusta vastauksen. He osaavat näppäillä oikeat numerot puhelimeen. He osaavat etsiä kaukaisen tädin numeron puhelimesta. He osaavat hälyttää apua tai tiedottaa sukulaisille, kun uusi vauva on syntynyt perheeseen. He osaavat käyttää erilaisia mobiilipalveluja, kuten rahansiirtoa puhelimen välityksellä vanhempiensa puolesta, ja parhaassa tapauksessa he opettavat vanhempansakin käyttämään näitä palveluita.

Kummityön perhepäivää valmistellessamme lähetimme kutsukirjeitä. Olennainen osa työtä oli se, että joku lukutaitoinen kävi lukemassa kirjeen vanhemmille, jotka halusimme toivottaa tervetulleiksi tapahtumaan. Jotkut osasivat kutsukirjeen ulkoa hiippakunnan postinumeroa myöten tapahtumaan tullessaan. He olivat painaneet saamansa tiedon mieleen.

Suomessa tapasin sattumalta muutaman kerran isän ja hänen kaksi tytärtään, kun osuimme samoihin paikkoihin samaan aikaan. Joka kerta toinen tyttäristä, iältään ehkä 11 vuotta, oli se, joka johti pientä joukkoa kohti lääkäriä, kohti koulun ruokalaa, kohti jotain. Aina kirje kädessä. Kerran hän näytti minulle sairaalan karttaa. Kysyimme yhdessä bussikuskilta, voisiko hän jättää perheen oikean oven kohdalle. Tyttö kertoi tämän kaiken isälleen. Isä nyökkäsi hyväksyvästi. Oliko hänellä muutakaan vaihtoehtoa? Tytär osasi lukea ja puhua auttavasti suomea, isä ei.

Maailman lasten – myös aikuisten – lukutaito on asia, jota on tuettava edelleen, lähellä ja kaukana. Lukutaitoa on pidettävä yllä, jotta se kasvaisi ja kehittyisi ja ennen kaikkea siksi, jotta ihminen oppisi löytämään varsinaisen asian sisällön sanatulvasta. Lukutaito tukee rauhaa ja sovintoa, sillä ihminen, joka voi lukea oikeita uutisia, ei ole pelkkien mielipiteiden vallassa. Lukutaitoisella henkilöllä on mahdollisuus olla itsenäisempi ja enemmän elämänsä haltija kuin lukutaidottomalla naapurillaan. Lukutaitoisella on erilainen mahdollisuus tutustua historiaan, politiikkaan ja maailmanmenoon. Niin kauan kuin ihminen on muiden johdatettavissa lukutaidottomuutensa vuoksi, hän on jonkun toisen mielipiteiden varassa jatkuvasti. Kuka meistä tahtoisi näin kohdalleen?

Tapani Haapala, Kambodža, kesäkuu 2016

Olin suunnitellut jo pitkään ammattimaista sieniviljelykurssia kumppaneillemme ja heidän tuettavilleen. Kurssin järjestäminen kohtasi kuitenkin lähes ylipääsemättömän esteen, sillä Lähetysseuralla ei ollut siihen varoja. Apu löytyi kuitenkin läheltä, kun Fida International, toinen suomalainen kehitysyhteistyöjärjestö, tuli hankkeeseen mukaan. He rahoittivat koulutuksen kokonaan. Lähetysseura tarjosi siihen osaamisensa ja organisoi kurssin. Katolinen koulutusinstituutti, Saint Paul, tarjosi koulutukselle edulliset ja toimivat tilat. Ja niin tämä 18 henkilölle suunniteltu kurssi sai mahdollisuutensa.

Kurssilaisista useimmilla oli käytettävissään matkapuhelimet, joilla pystyi tallentamaan videoita. Kuvassa toinen opettajista, Thort Chuong, opettaa steriiliviljelyä, ja useat opiskelijoista videoivat tapahtuman kameroillaan. Tunnin päätyttyä he voivat katsella opetusta yhä uudestaan.

Ammattimaiseen sientenviljelyyn liittyy monia vaiheita, jotka kaikki pitää opetella erikseen. Viljely aloitetaan sienilakista, joka avataan steriilissä tilassa. Sen sisältä otetaan pieni pala rihmastoa, joka laitetaan kasvamaan erikseen valmistetulle steriilille agari-alustalle koeputkeen. Kun rihmasto putkessa alkaa kasvaa, se voidaan siirtää kasvamaan steriloituihin riisinjyviin emorihmastopulloihin. Näitä pulloja voidaan myydä muille viljelijöille tai niistä voidaan aloittaa omat sieniviljelmät, joko pellolla tai muovipusseissa, riippuen mitä sientä viljellään. Kurssi on luonteva tapa tehdä yhteistyötä kirkkojen diakonian ja perinteisen kehitysyhteistyön välillä.

Sieniviljely ja sen mahdollisuudet

Sieniä voidaan viljellä lähes kaikessa orgaanisessa maatalous- ja metsätalousjätteessä. Olki, maissintähteet, sahanpuru ja puimajäte käyvät hyvin sienten ruoaksi. Kasvaessaan ja käyttäessään näitä materiaaleja ravinnokseen sienet tuottavat hyvää ja erityisesti lasten kasvulle arvokasta proteiinia. Useissa kehitysmaissa, Kambodža mukaan lukien, lapset kärsivät aliravitsemuksesta ja vielä yleisemmin laadullisesta aliravitsemuksesta. He eivät kasva normaalia vauhtia ja jäävät paljon pienemmiksi kuin hyvin ruokitut ikätoverinsa. Samalla tärkeässä kasvuvaiheessa heidän kasvavat aivonsa eivät saa kaikkea tarvitsemaansa, jotta ne voisivat kehittyä täyteen kapasiteettiinsa. Tämä on paljolti piilossa oleva mutta suuri ja traaginenkin ongelma, jolla on paljon merkitystä kansakuntienkin tulevaisuuteen. Sieniviljelyllä jäte voidaan muuttaa ravinnoksi, joka voi merkittävästi auttaa pieniä kambodžalaisia lapsia kasvamaan tavalla, joka turvaa heidän terveyttään ja tulevaisuuttaan.

”On hienoa saada jakaa uskoa ja rakkautta toisten kanssa”

Antoine Diouf on senegalilainen nuorimies, joka on paitsi kotiseurakuntansa apukatekeetta ja seurakuntaneuvoston puheenjohtaja, mukana myös kirkkonsa lapsi- ja nuorisotyössä. Hän on innokas kuorolainen ja seurakuntansa nuorten kuoron johtokunnan jäsen. Lisäksi hän toimii Senegalin luterilaisten nuorten yhdistyksen varapuheenjohtajana. Hänen vastuullaan on myös kirkon Jeesus-filminäytösten organisointi. Hänen varsinainen työnsä on pitää seurakunnan esikoulua lapsille.

”Pidän lapsista ja minusta on tärkeää, että saan kertoa lapsille Jeesuksesta. Lasten vanhemmatkin ovat tyytyväisiä esikouluun ja kiittävät lastensa saamaa monipuolista opetusta. Vanhemmat ovat huomanneet, että seurakunnan esikoulua käyneet lapset pärjäävät ranskankielisessä koulussa paremmin kuin ne, jotka eivät ole saaneet opetusta omalla äidinkielellään ennen koulun alkua.”

Antoine oli vasta kaksi kuukautta vanha, kun hänen äitinsä kuoli. Isällä oli varaa laittaa kouluun vain yksi lapsi, Antoinen isoveli. Antoinen tehtäväksi tuli hoitaa puutarhaa sekä paimentaa vuohia ja lampaita. Perhe ei ollut kristitty, mutta poika kävi usein katolisen kirkon tilaisuuksissa, vaikka ei juuri ymmärtänytkään, mitä siellä puhuttiin. Sitten kylään tuli luterilainen pastori, joka kutsui nuoria kokouksiin. Uteliaisuuttaan Antoine meni, ja halusi kuulla lisää.

Pastorin avulla Antoine oppi 14-vuotiaana lukemaan ja kirjoittamaan omaa äidinkieltään sereeriä, ja myöhemmin toinen pastori kustansi Antoinelle ranskan kielen tunteja, jotta tämä oppisi myös maan virallista kieltä. Oppimista helpotti hänen saamansa Matteuksen evankeliumin käännös, jossa oli rinnakkain ranskan- ja sereerinkieliset tekstit. Samalla hän oppi lisää Jeesuksesta.

”Usko Jeesukseen merkitsee minulle paljon. Jeesus on Herrani ja Pelastajani. Usko vahvistaa keskinäistä rakkautta ja rohkaisee jakamaan vähästäänkin. On hienoa saada jakaa uskoa ja rakkautta Kristukseen toisten kristittyjen kanssa”, Antoine kertoo.

Tehtäviä

Oikeudenmukainen maailma

Kaikilla on käytettävissä viisi pientä lappua. Jokainen kirjaa viisi asiaa, jotka hänen mielestään tekevät maailmasta oikeudenmukaisen, ja kirjoittaa yhden asian yhteen lappuun. Mennään 3–4 hengen ryhmiin ja neuvotellaan, mitkä olisivat yhteiset viisi valintaa. Lopuksi ryhmät kertovat näkemyksensä muille ryhmille perustellen valintansa.

Tärkeintä on – Neljän nurkan harjoitus

Huoneen nurkissa on laput, joissa lukee

1. Lukemaan oppiminen
2. Ammatin oppiminen
3. Terveydenhoito
4. Joku muu, mikä?

Ryhmältä kysytään, mikä näistä on tärkeintä, kun haluamme muuttaa maailmaa oikeudenmukaisemmaksi. Jokaisen täytyy valita vain yksi asia ja mennä siihen nurkkaan.

Ensin keskustellaan samassa nurkassa olevien kanssa, miksi he valitsivat kyseisen teeman. Lopuksi yhteinen keskustelu.

Rukous

Keskustelkaa 2–3 hengen ryhmissä tai koko ryhmänä:

- Mikä tässä teemassa on herättänyt ajatuksia?
- Mistä haluaisit kiittää?
- Minkä puolesta haluaisit rukoilla?

Lopuksi sanotaan, että Jumala kuulee kaikki ajatuksemme, ja jätämme nämä kaikki rukouksessa Kaikkivaltiaan Jumalan hoitoon. Rukoillaan yhdessä Herran siunaus.

Rakennamme rauhaa ja sovintoa

Raamattupohdinta

Lue seuraava raamatunkohta: Luuk. 4:16–30

Taizén kylässä Ranskassa on Sovituksen kirkko, Church of Reconciliation. Kirkon nimi kertoo kristillisen uskon perustasta, siitä, kuinka Jeesus Kristus on sovittanut meidän syntimme, rakentanut rauhan meidän ja Jumalan välille. Tuo pienessä kylässä sijaitseva suuri kirkko kokoaa viikoittain satoja, jopa tuhansia nuoria ja vähän vanhempiakin ihmisiä yhteen. Sen suojissa ja ympärillä sana sovitus, tai sovinto, saa merkityksen myös ihmistenvälisissä suhteissa. Eri tavoin kristillistä uskoaan jäsentävät ja ilmaisevat ihmiset, jopa eri uskontoa tunnustavat, saapuvat yhteen, hiljentyvät, rukoilevat ja laulavat – mutta myös keskustelevat ja tekevät työtä yhdessä. Eräs aasialainen nuori kertoi omasta kokemuksestaan: ”Olin aina inhonnut ja halveksinut tummaihoisia, etenkin afrikkalaisia ihmisiä. Niin maassani yleisesti tehtiin. Kun menin Taizén yhteisöön, minua tuli halaamaan eräs afrikkalainen nuori. Halaamaan! Sitä ei kulttuurissani tehdä, ja siksi tämä yhdistelmä, halaus afrikkalaiselta tummaihoiselta, oli lähes pahinta, mitä saatoin kuvitella. Jouduimme kuitenkin työskentelemään yhdessä siellä viettämänämme aikana. Vähitellen opin näkemään hänen ihonvärinsä ja kansallisuutensa taakse, erilaisten tapojen taakse. Hänestä tuli ihminen omien ennakkoluulojeni takana, paras ystäväni.”

Jeesus pitää linjapuheensa Nasaretin synagogassa (Luuk. 4:16–30) kertoen Jesajan sanoin siitä, mikä on hänen tehtävänsä. Puhe on kuitenkin päättyä katastrofiin, sillä ensimmäisen hyväksyvän nyökyttelyn jälkeen jatko saa kuulijoissa aikaan raivon. Miksi?

Raamattu on rauhan sanomaltaan ristiriitainen. Profetia (Jes. 9:6) kertoo Rauhan Ruhtinaan tulosta. Jeesus itse toivottaa seuraajilleen rauhaa (Joh. 20:19), lupaa heille oman rauhansa (Joh. 14:27) – mutta sanoo myös tuoneensa maan päälle rauhan sijaan riitaa (Luuk. 12:51). Rauhan Ruhtinaan roolistaan katsoen Jeesus inhimillisesti ajatellen suorastaan epäonnistui Nasaretin synagogassa, sillä ”kaikki, jotka olivat synagogassa, joutuivat raivon valtaan”. (Luuk. 4:16–30). Miksi? Asiat, jotka Jeesus linjasi tehtäväkseen, olivat kaikki hyviä. Niitä suorastaan odotettiin tulevalta Messiaalta. Voisiko tässä olla se odotettu, kaivattu? Jatko ei kuitenkaan ole lainkaan sitä, mitä kuulijat odottavat tai haluavat kuulla. Jeesus ottaa esimerkeiksi Jumalan rakastavasta ja pelastavasta toiminnasta vieraiden kansojen ihmisiä. Samalla hän kuitenkin osoittaa omien maanmiestensä ennakkoluuloisen, syrjivän ja sortavan asenteen näitä kohtaan. Kuinka niin Jumala auttaisi pakanakansan leskiä ennemmin kuin oman kansansa köyhiä? Miksi Jumala parantaisi vihattuja ja pelättyjä vihollisia, vaikka sairaita löytyy meiltäkin?

Uuden testamentin ja sitä myöten kristinuskon keskeinen sanoma on, että Jumala rakensi Kristuksessa sovinnon itsensä ja meidän ihmisten välille. Kaikki se synti, kaikki se paha, mikä meissä on, tekee meistä Jumalan vihollisia. Kristus kuitenkin otti ristillä kantaakseen syntimme, hän otti kantaakseen Jumalan vihan. Siksi meillä on rauha ja sovinto Jumalan kanssa (2. Kor 5:18–21). Tähän rauhaan ja sovintoon kuuluu välttämättä myös se, että Jumala muuttaa meitä vähitellen oman kuvansa kaltaisiksi. Jos meillä on rauha Jumalan kanssa, kuinka toiset ihmiset, Jumalan kuvat, voisivat olla vihollisiamme?

Jumalan on kunnia korkeuksissa ja maan päällä rauha ihmisillä, joita hän rakastaa. (Luuk. 2:14.)

Kysymyksiä pohdittavaksi:

1. **”Vangituille vapautusta” – millaisia vankiloita me luomme toisille ihmisille? Mitä ovat omat vankilamme?**
2. **Miksi toisten ihmisten kanssa on välillä vaikea tulla toimeen? Kuinka voimme rakentaa sovintoa?**
3. **Keitä me pelkäämme? Onko meillä vihollisia? Mitä Jeesus sanoisi meille?**
4. **Liittyvätkö kysymykset rauhasta ja sovinnosta oman seurakuntamme lähetystyöhön?**

Lauluehdotuksia:

Jokapäiväinen leipä NV 21
Maailman kaikissa kylissä NV 23
Kahden maan kansalainen NV 32
Tuulien teitä NV 110
Veli veljeään vastaan LKM 97
Herramme Kristus, seurakuntaas puolla VK 182
Ei itää eikä länttäkään VK 448
Nouskaamme vuorelle korkeimmalle VK 515
Kiitos Jumalamme, kun annoit kauniin maan VK 581
Rauhan Herra, maailmaasi VK 588
Rauhan Herra, siunaa meitä VK 589
Rauha ei saavu VK 590
Isä Jumala VK 603
Rauhan Herra, suo rauha VK 918
Jeesus, Jeesus kuule rukoukseni VK 919
Rauhaa, ystäväni VK 955
Isimbi tau salamu Yesu Hymnet.fi

Nuoren seurakunnan veisukirja 2015 = NV
Laula kaikki maa = LKM
Yhdestä suusta= YS
Virsikirja= VK
Hymnet.fi -aineisto löytyy osoitteesta www.hymnet.fi

Videoita:

- Kolumbialainen Maricela joutui katsomaan vierestä, kun hänen serkkunsa ammuttiin. Hän pakeni lastensa kanssa ja joutui aloittamaan elämänsä alusta maansisäisenä pakolaisena ilman oman viljelysmaan tuomaa turvaa. Maricela työskentelee nyt Lähetysseuran tukemassa ravintolassa. https://www.youtube.com/watch?v=gEG6fDykR6g
- Miksi on tärkeää saada myös naiset osallistumaan rauhantyöhön? Samsul Pathani kertoo, että naisten esimerkin avulla myös yhteisön tytöt saavat äänensä kuuluviin ja näin tasa-arvoisempi, rauhaisampi yhteisö rakentuu. https://www.youtube.com/watch?v=uDXRta8A0dE

Lähetystyöntekijöiden kertomaa

Sari Lehtelä, Jerusalem, helmikuu 2017

Käytännössä rauhan ja sovinnon edistäminen merkitsee esimerkiksi sitä, että pyrimme saamaan yhteen eri uskonnoista ja kulttuureista tulevia ihmisiä. Keskeisellä paikalla sijaitseva Jerusalemin-keskuksemme tarjoaa tähän loistavan mahdollisuuden. Siellä kokoontuu hyvin monenlaisia ryhmiä, uutena tulokkaana mm. rasismia vastustava Tag Meir -järjestö. Myös uskontojenvälisiä kohtaamisia edistävän Interfaith Encounter -järjestön ryhmiä kokoontuu keskuksella.

Työtiiminä olemme viime viikkojen aikana tutustuneet useisiin paikallisiin järjestöihin, jotka edistävät eri tavoin rauhanomaista rinnakkaiseloa ja syrjittyjen oikeuksia alueella. Kaikkiaan rauhaan pyrkiviä liikkeitä on pelkästään Jerusalemissa paikallisen lähteen mukaan 110. Niistä tosin vain tusinan verran toimii aktiivisesti.

Ihmiset janoavat rauhaa

Uutisia seuraamalla saa helposti sen käsityksen, että Israelissa ja Palestiinassa on vain väkivaltaa ja vihaa. Todellisuudessa molemmin puolin on suuri määrä ihmisiä, jotka ovat väsyneet vihaan ja lähteneet toimimaan rauhan puolesta. Näitä ryhmiä haluamme tukea mahdollisuuksiemme mukaan. Olemme nähneet, että kun ihmiset tutustuvat toisiinsa, kuuntelevat, jakavat ajatuksiaan ja haluavat ymmärtää toisiaan. Syntyy yhteys, jopa ystävyys. Tätä sanotaan dialogiksi.

Osallistuin viime viikolla miesten keskusteluryhmään, jossa Israelin juutalainen ja palestiinalainen muslimi halasivat toisiaan ja kertoivat oppineensa rakastamaan toisiaan. Kokoontumisen teemana oli ympärileikkaus juutalaisessa ja islamilaisessa kulttuurissa. Ryhmä on yksi kymmenistä Interfaith Encounter -järjestön ryhmistä.

Kuva: Sari Lehtelä

Mari ja Sami Parkkinen, Jerusalem, 2016

Meillä kävi keskuksella joukko iloisia nuoria. Yksi työmuotomme on paikallisen kristillisen identiteetin tukeminen. Viime vuosina kristittyjen muutto ulkomaille on kiihtynyt huomattavasti, ja erityisesti nuorten lähtö huolestuttaa. Israelin asukkaista on enää hieman alle 2 prosenttia kristittyjä, ja suurin osa heistä asuu palestiinalaisalueella. Kutsuimme keskukselle opiskelijoita Pohjois-Israelissa sijaitsevasta Notre Damen koulusta sekä Betlehemissä sijaitsevasta Beit Sahourin koulusta. Ikävä kyllä, osa Beit Sahourin koulun oppilaista ei saanut kulkulupaa Jerusalemiin.

Oli ilo katsella, kuinka nuoret tutustuivat toisiinsa. Monet ottivat selfieitä, ja Facebookissa tultiin myös kavereiksi. Useat opettajat sanoivat, että he eivät ole tavanneet opettajia tai oppilaita, jotka asuvat palestiinalaisalueella. Monelle tuli yllätyksenä jokapäiväiset hankaluudet, joita Betlehemissä asuvat kanssasisaret ja -veljet kohtaavat. Yhteistyö jatkuu uusien vierailujen merkeissä. Saimme olla rakentamassa uusia siltoja.

Mari A. ja Seppo Paulasaari, Jerusalem, kesäkuu 2016

Shalhevetyah-keskuksen toiminta jatkuu jo melko vakiintuneissa ryhmissä. Keskuksen tarjoamat iltapäiväkerhot kokoontuvat viikoittain siten, että yhtenä päivänä ohjelma painottuu suomenkielisille lapsille, toisena päivänä kokoontuu hepreankielisten lasten- ja nuortenryhmä ja kolmantena päivänä arabiankieliset domari- eli mustalaislapset valtaavat alueen. Näissä lapsiryhmissä käy säännöllisesti noin 50 lasta. Etnisiä seurakuntia ja ryhmiä (kiinalainen, korealainen, thaimaalainen ja etiopialainen) kokoontuu joka viikko aktiivisesti siten, että toiminnassa käy runsaat 100 henkeä. Keskuksen suomenkielinen raamattupiiri sai juuri viettää 40-vuotisjuhliaan, jolloin saimme kuulla myös historiaa keskuksen toiminnasta muutamia vuosia takaperin.

Keskuksellamme onkin mahdollista tulla kohdatuksi ja myös saada kuulla evankeliumia omalla kielellään sattuipa se sitten olemaan amhara, arabia, englanti, espanja, heprea, japani, kiina, korea, thai, ruotsi, suomi, venäjä tai viittomakieli. Toivottavasti joukosta ei unohtunut kieltä, jota keskuksella käytetään.

Arja Koskinen, Kolumbia, huhtikuu 2017

Kolumbian luterilainen kirkko rauhantyössä

Lähdin käymään yhdessä kirkon uusimmista seurakunnista Medellinin kaupungissa. Siellä ollaan aloittamassa tänä vuonna uutta kirkollisen työn hanketta, Rauhan taloa, jonka kautta Suomen Lähetysseura haluaa olla mukana tukemassa Kolumbian rauhan ja sovinnon työtä. Rauhansopimushan saatiin allekirjoitettua Kolumbian hallituksen ja Farc-sissien välillä viime vuoden lopulla, ja nyt alkaa pitkä ja vaikea tie kohti oikeaa rauhaa. Esteitä rauhan tiellä on paljon, sillä erilaisia asejoukkoja on vielä jäljellä useita, mutta työ on saatu alkuun ja jostain on alettava! Kuvassa vasemmalla puolella Medellinin seurakunnan pastori John Hernandez.

Nollaksi luultu albiino valmistui papiksi

Albiinoista käytettiin Tansaniassa vielä vähän aikaa sitten nimitystä *zeruzeru*, 'nollanolla'. Papiksi vihittävä albiino Michael Yindi jatkaa taistelua albiinoihin kohdistuvaa syrjintää ja väkivaltaa vastaan.

Michael Yindi (52) vihittiin papiksi 15. helmikuuta Nyakaton raamattuopistossa Mwanzassa yhdessä 13 muun valmistuneen kanssa. Michael opiskeli raamattukoulun ensimmäisellä teologikurssilla. Hänen kiitosta saanut opinnäytetyönsä käsitteli albiinojen surmaamista, ja Iringan yliopisto antoi sille erityismaininnan.

Michael Yindin tie papiksi ei ole ollut helppo. Hän syntyi viitisenkymmentä vuotta sitten perheen toisena lapsena ja suvun ainoana albiinona Singidan maaseudulla Keski-Tansaniassa. Kristitty perhe kasvatti lapsia tasavertaisesti, mutta koulun alkaessa alkoivat ongelmat.

Albiinolla näköongelmat ovat tavallisia. Albiinolapset eivät usein pärjää koulussa, koska eivät näe taululle. Michaelin ensimmäisen luokan opettaja lähetti lukuvuoden lopussa kirjeen kotiin, jossa luki, että tämä lapsi ei opi lukemaan ja kirjoittamaan kymmenvuotiaanakaan.

Isoisä otti kirjeen ja meni tapaamaan opettajia koululle. Eräs ymmärtäväinen opettaja lupasi ottaa Michaelin luokalleen seuraavana vuonna. Hänen avullaan poika oppi lukemaan ja kirjoittamaan parhaimpien oppilaiden tahdissa.

”Opin paljon ja kasvoin uskossa”

Lapsena Michael kärsi kovista kivuista kasvoissa ja käsivarsissa, kun hän oli tehnyt peltotöitä tai paimentanut karjaa. Kristitty poika yritti vaientaa kipunsa ajatellen Jeesuksen kärsimyksiä ristillä. Kivut johtuivat auringonpaahteesta, jota albiinot eivät siedä. Michael saa edelleen kipuja, jos joutuu olemaan paljon auringossa.

Raamattukoulussa Kiyomboissa, lähellä Singidaa, Michael kuitenkin ymmärsi, ettei hänen ole pakko kärsiä kuten Kristus. Michael muistelee kiitollisuudella muun muassa Lähetysseuran työntekijää Eeva Uusitaloa: ”Minä opin niin paljon, minä kasvoin uskossa ja luottamuksessa.”

Raamattukoulu maksoi osan Michaelin opiskelusta. Ensimmäisenä vuonna oppirahat tulivat pienissä erissä äidin oluen myyntituloista.

Evankelistaopintojen jälkeen Michael muutti suurempaan kaupunkiin, Mwanzaan, erään opettajansa perässä. Hänelle annettiin hoidettavaksi yksi tuomiokirkkoseurakunnan kappeliseurakunnista. Alku oli hankalaa.

Albiinona Michael kohtasi halveksuntaa ja epäilyjä siitä, pystyykö hän hoitamaan tehtäviään. Hän osoittautui kuitenkin evankelistaksi, jolla on lahja avata tavoittaa ihmisiä ja avata työtä uusissa paikoissa. Mwanzassa on kolme vahvaa seurakuntaa, joiden kaikkien alkuunpanija on ollut Michael.

Michaelin opiskelu evankelistaksi, diakoniksi ja sitten papiksi on vaatinut paljon sinnikkyyttä heikon näön takia. Raamattukoulussa hän istui tunneilla näkemättä taululle ja kopioi iltaisin muistiinpanot luokkatovereiltaan. Hän tarvitsee edelleen arjessa jonkun verran apua ystäviltään ja perheenjäseniltään.

”Veljesi veri huutaa maasta”

Taistelu albiinoihin kohdistuvaa väkivaltaa vastaan on ollut osa Michaelin elämää. Mwanzassa järjestettiin vuonna 2008 suuri mielenosoitus tätä vääryyttä vastaan. Michaelia pyydettiin saarnaamaan sen päätöstilaisuuteen.

”Etkö kuule, että veljesi veri huutaa minulle maasta?” hän aloitti koskettavan saarnansa.

Albiinon ei edelleenkään ole turvallista kävellä yksin Mwanzan kaduilla, sillä heitä surmataan raa’asti. Albiinojen ruumiinosien uskotaan tuovan rahaa, onnea ja menestystä perheeseen. Viime vuonna pieni albiinolapsi ryöstettiin yöllä äitinsä vierestä sängystä; hänet löydettiin myöhemmin kuolleena, kädet ja jalat irti leikattuina. Etelä-Tansaniassa nuorelta albiinotytöltä katkaistiin kämmen.

”Miksi juuri albiinon ruumiinosat ovat erityisiä, ja keitä ovat ne ihmiset, jotka näitä ostavat?” Michael kyselee.

”Myyjänä on valitettavasti usein joku perheestä. Ruumiinjäsenestä saatetaan maksaa jopa kolme miljoonaa Tansanian shillinkiä. (noin 1500 euroa). Miksi joku ei ansaitsisi kerralla rahaa näin?”

Michaelin opinnäytetyössä on monia esimerkkejä: poliisipöytäkirjoja ja kuvia albiinojen surmaamisesta Mwanzan seudulla.

Michael odottaa uusia silmälaseja

Entä miksi albiinojen surmia ei saada loppumaan? Michaelin mielestä nimenomaan kirkkojen olisi otettava asiaan voimakkaasti kantaa. Tansanian kristillisten kirkkojen yhteiselin antoikin viime vuonna julkilausuman, jossa asia tuomittiin.

Albiinoilla on oma etujärjestönsä, ja jokaisessa Tansanian kunnassa paikallisjärjestö. Suuri Kilimanjaron sairaala Moshissa on erikoistunut albiinojen iho-ongelmien ja silmäongelmien hoitoon, ja sieltä Michaelkin käy muutaman kerran vuodessa hakemaan ilmaiset voiteet. Myös silmälasit ovat olleet tilauksessa pitkään.

Nuorten Tansanian albiinojen yhdistys on tuottanut kirjan, joka vastaa nuorten kysymyksiin. Kirjasta käy selville, että maassa elää vielä vahvasti uskomus, että sukupuoliyhteys albiinon kanssa tuo menestystä ja parantaa aidsista.

Monet ennakkoluulot ja turhat pelot rajoittavat albiinojen elämää yhä tänäänkin. Mwanzan seudulla on useita sisäoppilaitoksia albiinoille sekä omia tarkasti vartioituja ”leirejä”, joissa albiinot asuvat turvassa. Michaelin mukaan nämä ovat vielä tarpeen, sillä albiinojen surmaaminen ei ole vielä loppunut. Se on jatkuva uhka etenkin köyhien perheiden elämässä.

”Pystyt auttamaan muita”

Papiksi valmistuminen ja vihkiminen ovat tärkeä virstapylväs, sekä Michael Yindille että koko albiinoyhteisölle. Michael kertoo, että hänen entinen alakoulunopettajansa soitti hiljattain ja kysyi, tuleeko Michaelista todella pappi.

Liikuttava oli myös suvun reaktio, kun Michael lähetti vanhalle äidilleen kävelykepin. Koko suku ihmetteli ja joku heistä soitti: ”Sinä siis todella pystyt auttamaan myös muita!” Albiinoista käytettiin vielä vähän aikaa sitten nimitystä ”zeruzeru”, nollanolla, ei pysty mihinkään. Onneksi ajat ovat muuttumassa.

Michael on onnellisesti naimisissa, ja hänellä on vaimonsa kanssa kaksi lasta. Hän asuu seurakunnan rakentamassa pienessä talossa uudella asuinalueella.

Kuva Hanna Oja-Nisula

Michael Yindi ja hänen vaimonsa Happynes Michael ovat onnellisia uudesta elämäntilanteesta.

Tehtäviä

Rauhan laulut

Työskentelyssä tarvitaan laulukirjoja, vähintään virsikirjoja.

Ensin toimitaan parin kanssa. Etsikää rauhasta ja sovinnosta kertovia lauluja. Valitkaa niistä 1–2 mielestänne puhuttelevinta. Kertokaa koko ryhmälle, mitä valitsitte ja mikä niissä tuntuu merkittävimmältä. Miettikää yhdessä jokaisen laulun kohdalla, sopiiko se mielestänne erityisesti jonkun sellaisen maan tilanteeseen, johon olette ryhmässä tutustuneet tai jonka kanssa seurakunnan lähetystyöllä on yhteyksiä.

Laulakaa virsi 603. Ndongankieliset alkuperäiset sanat on kirjoittanut namibialainen Helena Shuuladu 1970-luvun alussa. Silloin elettiin rauhattomuuden ja ahdistuksen keskellä, ja laulusta tuli puhutteleva rauhanrukous. Anna-Maija Raittila muokkasi suomennosta ja lisäsi ajatuksen koko maanpiiristä.

Miksi laulusta tuli tärkeä namibialaisille? Miten se sopii meidän tilanteeseemme juuri nyt?

Rukous

Keskustelkaa 2–3 hengen ryhmissä tai koko ryhmänä:

- Mikä tässä teemassa on herättänyt ajatuksia?
- Mistä haluaisit kiittää?
- Minkä puolesta haluaisit rukoilla?

Lopuksi sanotaan, että Jumala kuulee kaikki ajatuksemme, ja jätämme nämä kaikki rukouksessa Kaikkivaltiaan Jumalan hoitoon. Rukoillaan yhdessä Herran siunaus.

Kutsumus

Raamattupohdinta

Lue seuraavat raamatunkohdat: Jes. 6:8, 43:1, 61:1–3, 1. Kor. 3:5

Suomen Lähetysseuran Lähetyskirkossa on alttariseinällä kaksi lasimaalausta. Ensimmäinen kuvaa Jeesuksen syntymää: ”Kun aika oli täyttynyt, Jumala lähetti tänne oman Poikansa” (Gal. 4:4). Toinen puolestaan kuvaa Jeesusta ristillä: ”Se on täytetty” (Joh. 19:30). Kirkon suunnittelija, Karl August Wrede määräsi aiheet kuviin. Hänen ajatuksensa oli, että Jumalalla on suunnitelma, joka toteutuu juuri ajallaan. Jumalalla oli tehtävä Pojalleen – ja se toteutui juuri silloin, kun oli sen aika, ”kun aika oli täyttynyt”.

Sanomalehdissä on julkaistu alun perin amerikkalaista sarjakuvaa Kamut. Sen päähenkilöinä on kissa ja koira – ja lisäksi päästään tutustumaan niiden emäntiin, isäntiin ja muihin lähiympäristön eläimiin. Monilla eläimistä on päivittäiset tehtävälistansa. Eräs niistä, Shtinky (suom. Haisu), katsoo listaansa yhtenä aamuna. Siellä on yksi ainoa asia: pelasta maailma. Pieni kissa toteaakin: ”Onneksi nousin aikaisin!” Vaikka tuo sarjakuvastrippi on humoristinen, se tuo mieleen myös toisenlaisen ajatuksen: jos se olisi minusta kiinni, eipä riittäisi edes aikainen ylösnousu tämän maailman pelastamiseen. On toki ihmisiä, jotka saavat valtavasti hyvää aikaiseksi – ja yleensä ovat juuri niitä aikaisin nousijoita. Itseä se joskus suorastaan masentaa. Ei se että joku tekee hyvää, päinvastoin. Masentavaa on se, etten itse osaa, kykene tai viitsi lähteä toimimaan niin, että siitä seuraisi omassa yhteisössäni, yhteiskunnassa tai maailmanlaajuisesti jotain hyvää ja merkittävää.

Sanasta *kutsumus* tulee helposti mieleen maailman pelastaminen tai parantaminen. Se kuulostaa upealta, arvokkaalta, suurta uskoa ja intoa vaativalta – ja raskaalta, uhrautumiseltakin. Se on tämän päivän ihmiselle vieras ja pelottava, liian suuri sana. Se kuuluu menneiden sukupolvien ajatusmaailmaan, lähetystyöntekijöille, jotka lähtivät kauas maailman ääriin, rakensivat kirkkoja paljain käsin uhraten itsensä, perheensä, terveytensä. He kuolivat ikäviin trooppisiin tauteihin ja heidät haudattiin sinne kauas.

Entä jos kutsumusta ajattelisikin vähän arkisemmin? Entä jos koko sanan lyhentäisi ja puhuisi kutsusta?

Raamatussa kerrotaan monista henkilöistä, joita Jumala kutsuu eri tavoin ja monenlaisiin tehtäviin. Nooa saa tehtäväkseen käytännöllisen rakennusprojektin, joka kuitenkin tuntuu täysin hullulta. Mooses puolestaan kutsutaan johtajaksi – vaikka hän pelästyy siihen sisältyvää puhumisen elementtiä. Profeetat eivät ole juhlittuja sankareita, kun he puhuvat oikeudenmukaisuuden, uskollisuuden ja Jumalan tahdon noudattamisen tärkeydestä. Jeesuksen opetuslapset kutsutaan seuraajiksi, jotta heistä voisi vähitellen kasvaa vastuunkantajia. Monien kommellusten ja kantapään kautta oppimisen jälkeen heistä sitä tuleekin.

Yhteistä näille kaikille on kutsuja, Jumala. Jumalan kutsulla on tarkoitus: työtoveruus hänen itsensä kanssa. Oleminen käytettävissä silloin, kun on sen aika, ”kun aika on täyttynyt”. Moni ajattelee ja tuntee, että oma työ tai tehtävä ei ole kutsumus – tai ettei ole koskaan kokenut kutsumusta, kutsua mihinkään erityiseen, vaikka siihen maailman pelastamiseen. Tai ettei oma elämä tai tehtävä kelpaa sellaiseksi. Luther oli kuitenkin sitä mieltä, että jokainen arkinenkin tehtävä on jumalanpalvelusta, jokainen pienikin askare, joka tehdään oman perheen, yhteisön tai yhteiskunnan hyväksi on oman kutsumuksen toteuttamista.

Kun aika oli täyttynyt, Jumala kutsui oman Poikansa ”ilmoittamaan köyhille hyvän sanoman, parantamaan ne, joiden mieli on murtunut, julistamaan vangituille vapautusta ja kahlituille kahleitten kirpoamista, julistamaan Herran riemuvuotta” (Jes. 61:1–3). Kutsu tarkoittaa olemista Jumalan käytettävissä lähimmäisen hyväksi elämän pienissä ja suurissa kohdissa. Meidät jokainen on kutsuttu kasteessa. Jumala sanoo siinä meille: ”Tervetuloa perheeseen, tervetuloa työtoveruuteen. Sinulle on paikka. Odota rauhassa, ole avoimin mielin, avoimin sydämin. Kun aika on, minulla on sinulle tehtävä.”

Kysymyksiä pohdittavaksi:

1. **Missä olet elämässäsi juuri nyt? Millainen tie tai polku on tuonut sinut tähän hetkeen, elämäntilanteeseen, työhön tai tehtävään?**
2. **Miten sinä ymmärrät kutsumuksen ja/tai kutsun? Kuuluuko sinun tehtäväsi, työhösi, paikkaasi seurakunnassa kutsumus?**
3. **Koetko, että olet elämässäsi saanut kutsun johonkin erityiseen tehtävään tai hetkeen? Miten kutsumus arjen lähetystyöhön Suomessa tai ulkomailla on selkiytynyt sinulle?**
4. **Miten voit elää arjessa todeksi kutsua Jumalan valtakunnan kansalaisena, Jumalan perheen jäsenenä?**

Lauluehdotuksia:

Minne tie vie NV 30
Kaksi tavallista kättä NV 34
Pyhiinvaeltajien laulu NV 37
Lähden mielin luottavaisin NV 80
Tehtävän annoit, Vapahtaja LKM 70
Lähetä meidät LKM 74
Saan Kristukselta tehtävän LKM 76
Kaikkeen maailmaan LKM 84
Tahdon palvella LKM 164
Olet kutsunut, käskenyt tähän LKM 170
Rohkenethan, minkä maksoi VK 411
Maan ääriin asti, Herra VK 424
Kosketa minua, Henki VK 125
Sinä, Jeesus, ymmärrät parhaiten VK 510
Tie valmis on VK 511
Suurempi kuin sydämeni VK 525
Etsi, kutsu minutkin / Take, o take me as I am VK 914 ja Hymnet.fi
Kutsut minut maailmaan VK 945

Nuoren seurakunnan veisukirja 2015 = NV
Laula kaikki maa = LKM
Yhdestä suusta= YS
Virsikirja= VK
Hymnet.fi -aineisto löytyy osoitteesta www.hymnet.fi

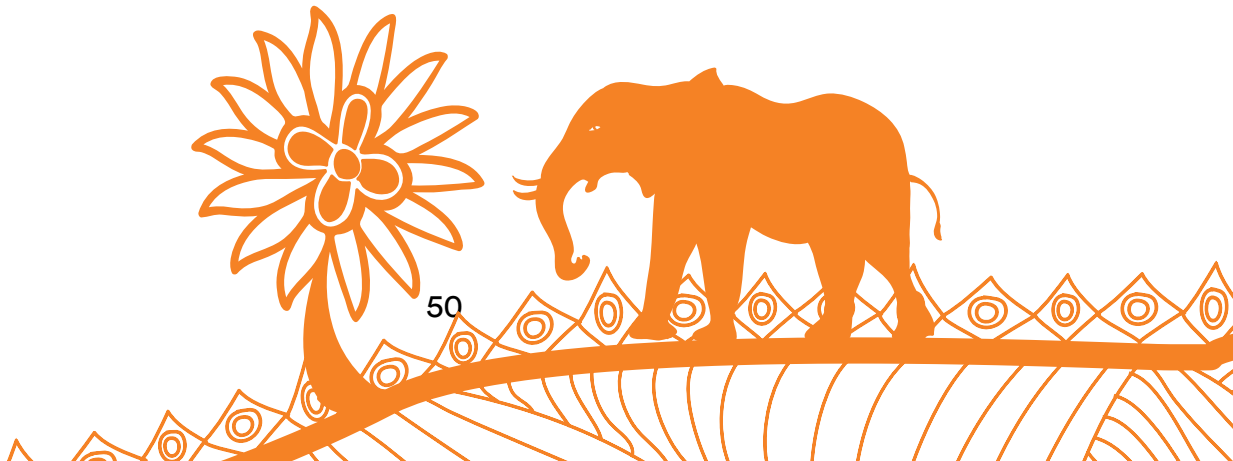

Kutsumus-pohdinta, Leena Mgaya, Suomi/Tansania

Suomen kielen sana *kutsumus* tulee sanasta kutsua. Kutsumuksen yksi merkitys on ’haaste’. Haaste voi olla myös myönteinen, vaikkapa ajatuksella, että kutsumus haastaa meitä näkemään arjen tehtäviämme eri näkökulmilta.

Martti Lutherille ja luterilaisuudelle työ on ennen kaikkea kutsumus. Toisaalta taas Luther puhuu siitä, miten meillä jokaisella on elämän arjessa erilaisia kutsumuksen ulottuvuuksia kuten naapuri, ystävä, vaimo, mies, äiti, isä, lapsi, työkaveri jne. Lutherin mukaan kutsumuksen ytimenä on rakkaus, joka ei rajoitu vain tiettyihin tehtäviin, vaan kattaa koko elämän. Luther toteaa, että kutsumus kohdistuu lähimmäiseen.

Jumala on kutsunut meidät nimeltä. ”Älä pelkää. Minä olen lunastanut sinut. Minä olen sinut nimeltä kutsunut, sinä olet minun.” (Jes. 43:1.)

Jo meidän olemassaolomme, koko elämä itsessään on kutsumus. Kutsumus elää arjen elämää Jumalan yhteydessä on Jumalan lahja, jonka saamme ottaa vastaan. Kutsumus on totta arjessamme tänään. Ei ”sitten kun” tai ”sitten joskus”. Elämä on tänään ja tänään meidät on kutsuttu elämään kristittynä juuri siinä arjessa, joka meillä on. Tämä on lähetystehtävä. Meillä on joka päivä mahdollisuus tehdä joitakin arjen tehtäviä, kuten kohdata ihmisiä, pysähtyä ja hiljentyä Jumalan edessä.

Kutsumus on kuin tie, jonka varrella maisemat vaihtuvat. Tien varrella Jumala, Raamattu, rukous, ihmiset ja koko elämän arki antavat meille oivalluksia, kun pohdiskelemme omaa kutsumustamme. Kutsumus saa uusia ulottuvuuksia elämän matkan varrella, kun elämäntilanteet muuttuvat. Silti pohjalla on sama kutsumus elää arjessa kristittynä.

Kutsumuksen saaminen ja kokeminen nähdään liittyvän kiinteästi Jumalaan ja kutsumuksen ilmentyminen toisen ihmisen palvelemiseen. Parhaimmillaan kutsun kokeminen on myönteinen ja voimia antava ulottuvuus.

Kysymyksiä pohdittavaksi:

1. **Mikä kutsumus on sinulle tärkeä tämän hetken elämäntilanteessa?**
2. **Minkälaista kutsumusta haluaisit pyytää Jumalalta?**
3. **Miten kutsumus arjen lähetystyöhön Suomessa/ulkomailla on selkiytynyt sinulle?**
4. **Voisitko olla rohkaisemassa lähimmäistäsi hänen kutsumuksessa? Miten?**
5. **Voisiko sinulle sopia joka aamu muutaman minuutin pysähtyminen Jumalan edessä päivän kutsumuksen äärellä? Vaikkapa lyhyen rukouksen sanoin: ”Jumala, kiitos, kun olet kutsunut minut nimeltä. Johdata tänään ja auta minua näkemään tämän päivän kutsumus arjessani. Anna minulle voimaa ja viisautta kulkea toivon tietä. Aamen.”**

Amalian kutsumus

Amalia Starck syntyi vuonna 1841 Räisälässä säätyläisperheeseen ja asui ennen avioitumistaan Ivaskan hovissa, jonka hänen isänsä, Räisälän kappalainen omisti. Amalia avioitui 25-vuotiaana leskikirkkoherra Magnus Ingmanin kanssa ja muutti Padasjoen pappilaan kesällä 1867. Jo vajaan vuoden kuluttua hän jäi leskeksi ja Ingmanin lapsikatraan huoltajaksi.

Amalia koki lähetyskutsun, mutta 1800-luvulla naisia ei otettu lähetyskouluun. Vain lähetystyöntekijän puolisona oli mahdollista päästä lähetystyöhön. Lähetysoppilas Gustaf Mauritz Skoglund vieraili Padasjoella keväällä 1870 ennen Ambomaalle lähtöään. Amalia Ingman ja Skoglund tutustuivat ja kihlautuivat, herättäen kohua ja paheksuntaa. Gustaf lähti Ambomaalle syksyllä 1870.

Kihlausajasta muodostui oletettua pidempi. Vasta vuonna 1879 Amalia pääsi matkalle kohti Afrikkaa ja maaliskuussa 1880 Amalia ja Gustaf vihdoin saivat toisensa. Amalia Skoglund joutui kohtaamaan elämänsä suurimmat vaikeudet ja kamppailut Ambomaalla. Kutsumuksen tie jatkuikin toisella polulla kuin Amalia oli aavistanut.

Kirja on tositapahtumiin vahvasti pohjautuva dramaattinen ja koskettava tarina 1800-luvun sinnikkäästä naisesta, jolla oli aikalaisistaan poikkeava kutsumus.

Tutustu Amalian tarinaan jollain seuraavista tavoista:

1. Lue musiikkinäytelmän käsikirjoitus (liitteenä pdf-tiedosto)
2. Katso video 2-näytöksisestä esityksestä (kesto 1h 39 min) linkki esityksen taltiointiin: https://www.youtube.com/watch?v=yW5CMjQ5-JE
3. Lue romaani Päivi Mattila: Rakkaus väkevä kuin kuolema (Suomen Lähetysseura 2017)

Kysymyksiä pohdittavaksi:

1. **Mikä puhutteli sinua eniten?**
2. **Tuntuiko joku asia kaukaiselta?**
3. **Mikä oli mielestäsi Amalian syvin kutsumus?**
4. **Millainen vaikutelma sinulle tuli lähetystyöstä 1800-luvun lopussa?**
5. **Millä tavoin lähetystyö tänään eroaa 1800-luvun tavasta tehdä lähetystyötä?**

Rukous

Keskustelkaa 2–3 hengen ryhmissä tai koko ryhmänä:

- Mikä tässä teemassa on herättänyt ajatuksia?
- Mistä haluaisit kiittää?
- Minkä puolesta haluaisit rukoilla?

Lopuksi sanotaan, että Jumala kuulee kaikki ajatuksemme, ja jätämme nämä kaikki rukouksessa Kaikkivaltiaan Jumalan hoitoon. Rukoillaan yhdessä Herran siunaus.